

'Αεὶ Ὀψία

Τὸ Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΔΙΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Ν. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τίμημα ἐγγραφῆς ἐξαμήνου
Διὰ τὴν Τουρκίαν Γρ. 10
,, τὸ ἐξωτερικόν Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

→ ΓΡΑΦΕΙΑ ←
Γαλατᾶ, Πεμπτοπάζαρον, Σαατοῦ Χάν, 16.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.
Αἱ ἀποδείξεις δέον νὰ φέρωσι τὰς ὑπο-
γραφὰς τοῦ διευθυντοῦ καὶ διαχειριστοῦ.

Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἐσημειώθησαν τρία μεγάλα ἀεροναυτικά γεγονότα. Ὁ Γάλλος λοχαγὸς καὶ ἐν ταυτῇ ὀνομαστὸς ἀεροπόρος Bellenger ἐπεχείρησε ταξείδιον ἀπὸ Παρισίων μέχρι Ραυ. Ἐκτὸς τοῦ ταξείδιου Παρισίων-Βορδῶ, ὅπερ ἔκαμεν ὁ Βισλονυσιέ, δὲν εἶχομεν ἕτερον ταξείδιον τόσον ἐκπληκτικόν, ὅσον τοῦτο, ὅπερ καὶ διὰ τὸ μῆκος τῆς διανυθείσης ὁδοῦ καὶ διὰ τὴν μέθοδον ὑπερτέρει τοῦ προηγουμένου. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν παριστᾶ τὸν λοχαγὸν διερχόμενον ἄνωθεν χωρίου πλησίον τοῦ Βορδῶ.

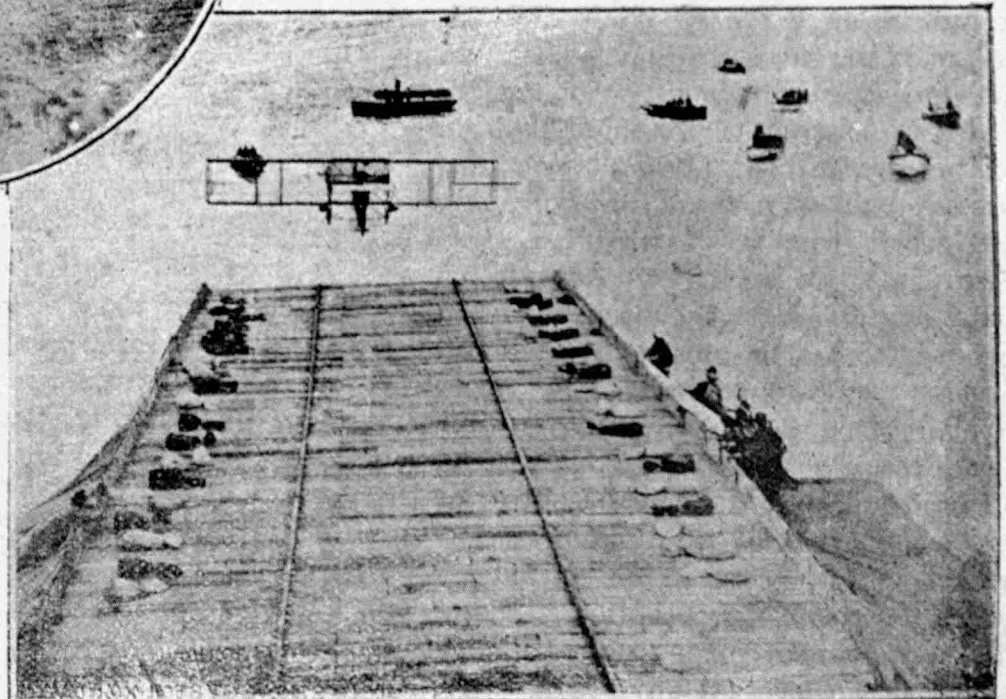
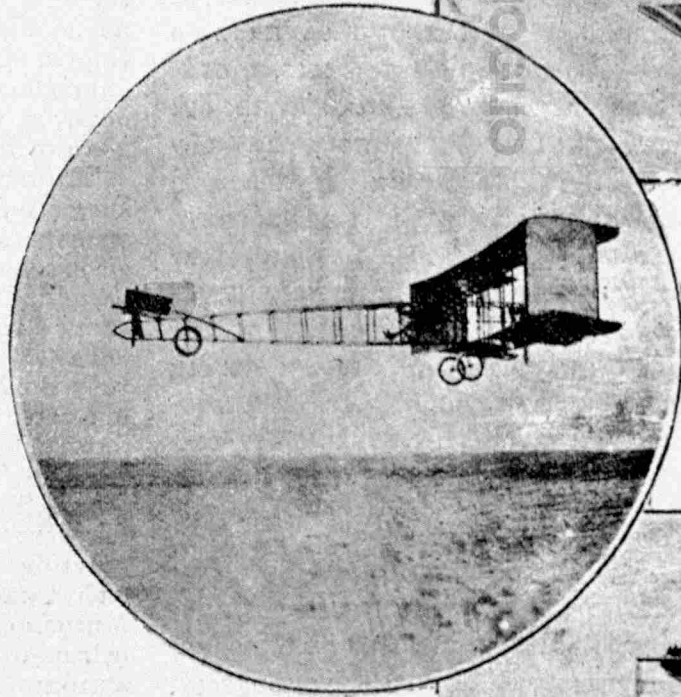
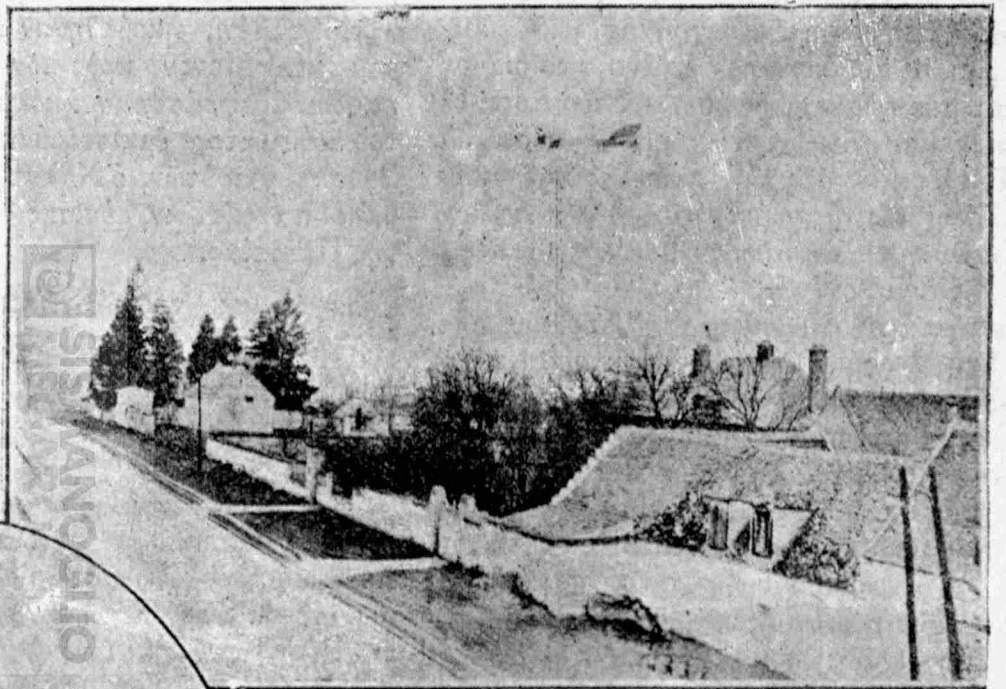
Ἄτερον γεγονός εἶναι τὸ ἐξῆς : Οἱ ἀδελφοὶ Βοαζέν, εἰς τὸ πεδίον τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων τοῦ Issy-les-Moulineaux ἔκαμαν τὰς δοκιμὰς νέου διπλάνου πολὺ πρωτοτύπου.

Τὸ δίπλανον ἀνέλαβε νὰ τὸ κυβερνήσῃ κατὰ τὰς δοκιμὰς ὁ Κολλιέ, εἰς ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους συνεργάτας τῶν κατασκευαστῶν.

Τὸ δίπλανον τοῦτο, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἀντιστρέφει ἕλκυσ τοὺς γνωστοὺς μέχρι σήμερον ὄρους, ὑπερτερεῖ δὲ τῶν γνωστῶν τύπων, τόσον κατὰ τὰς μηχανὰς ὅσον καὶ κατὰ τὸ πηδάλιον, ὅπερ ἔχει τοιουτοτρόπως κατασκευασθῆ, ὥστε τυχούσα ἀδεξιότης τοῦ πηδαλιούχου νὰ μὴ ἔχῃ συνεπειὰς μεγάλας.

Ἡ τρίτη εἰκὼν μας παριστᾶ τὸ ἀεροπλάνον τοῦ Elie, ὅστις, ἀφοῦ ἔκαμε μέγα ἐναέριον ἐν Ἀμερικῇ ταξείδιον, φθάνει αἰσίως ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ του, ὅστις οὐδὲν ἕτερον ἦτο ἢ ἡ γέφυρα καταδρομικοῦ ἐν ἀνοικτῷ πελάγει.

ΑΕΡΟΝΑΥΤΙΚΑ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΟΙ ΑΣΩΤΟΙ

Ὅπως μέσα εἰς ἓν μαργαριτοβροῦθὸς πέλαγος δύναται τις ν' ἀλιεύσῃ τοὺς λαμπροτέρους μαργαρίτας δι' ἓν διάδημα, τοιουτοτρόπως καὶ μέσα εἰς τὴν παραβολὴν ταύτην τοῦ Ἀσώτου δύναμεθα ν' ἀντλήσωμεν τόσα διδάγματα χρήσιμα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅσα εἶναι ἀκόμη αἱ λέξεις τῆς.

Γύρω εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀσώτου καὶ τοῦ πατροῦς, τῶν δύο τούτων κυρίων προσώπων τῆς διηγήσεως, ἔχομεν τόσα ἐπεισοδιακὰ πρόσωπα καὶ γεγονότα, ὥστε δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ εἴπῃ ἢ νὰ γράψῃ ἐπ' αὐτῶν, νὰ μὴ ἀρκῆ οὔτε ὁ περιορισμένος χρόνος ἐνός ἡμέρας, οὔτε ὁ μεμετρημένος χρόνος μιᾶς ὁμιλίας. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πάντοτε μὲν ἔχω νὰ συστήσω, ὑπὲρ ποτε δὲ σήμερον, εἶναι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐδὲν θὰ χάσῃ ἂν εἰς μίαν στιγμὴν πνευματικῆς διαυγείας λάβῃ εἰς τὰς χεῖράς του τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰς ἀδράς γραμμὰς τῆς περικοπῆς τῆς σήμερον.

Διότι ἡ παραβολὴ αὐτὴ τοῦ Ἀσώτου, ὅχι μόνον δὲν εἶναι μεστὴ ἀπὸ μεταφυσικὰς θεωρίας, ἀλλὰ, τὸναντίον μάλιστα, εὐλημμένη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν ἔζησαν καὶ τὴν ὁποῖαν ζῶμεν καὶ σήμερον. Καὶ ἀκριβῶς δι' αὐτὸ εἶναι αἰωνίας ἀξίας. Πάντοτε ὑπῆρξαν οἱ ἄσωτοι, καὶ ἂν μάλιστα ἔν ἑταστικὸν βλέμμα στρέψωμεν γύρω, θὰ ἴδωμεν ὅτι ὁ κύκλος αὐτῶν περιλαμβάνει πολὺ περισσοτέρους ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους ὑπολογίζομεν. Ἄν δὲν θεωρήσῃτε δὲ ὡς ἄσωτον μόνον τὸν κραιπαλοῦντα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπιβλαβῶς ἢ καὶ ἀσκόπως καταναλίσκοντα τὰς δυνάμεις του, τότε θὰ ἐννοήσῃτε, ὅτι οἱ «φρόνιμοι» ἀριθμοῦνται ἐπὶ τῶν δακτύλων.

Ἄς συνέλθωμεν! Ἄς μιμηθῶμεν τὸν υἱὸν τῆς παραβολῆς, ὅταν οὗτος ἐπὶ τῆς πέτρας τῆς ἐρήμου, κλίνων τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν χεῖρα «ἤρχετο εἰς ἑαυτόν», ἄς μιμηθῶμεν αὐτὸν κατὰ τοῦτο, ἀφοῦ καθ' ὅλην τὴν προηγουμένην πολιτείαν του τὸν ἐμιμήθημεν. Ἄς συνέλθωμεν καὶ ἄς ἐπισκοπήσωμεν τὰς πράξεις μας. Ἄσωτοι οὐ μόνον σωματικῶς, ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς, βαίνομεν εἰς μίαν βεβαίαν ἀπώλειαν, οὐχὶ πλέον ἀτομικὴν, ἀλλὰ κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν· διότι ἀπεμπολήσαμεν τὰ τιμιώτερα δῶρα, ἅτινα δύναται νὰ ὑπάρξωσι, διεσπαθίσαμεν τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις μας, ἀλλοίμονον! διὰ νὰ καταστρέψωμεν ἡμᾶς αὐτούς. Ἄς συνέλθωμεν ἔν ὅσῳ εἶναι ἀκόμη καιρὸς. Ὁ Πατὴρ ἔν τῇ πραγματικότητι δὲν εἶναι τόσον ὑπομονητικὸς, ὅσον ὁ τῆς παραβολῆς, τὰ δὲ ξυλοκέρατα τοῦ ἡλιθίου κοσμοπολιτισμοῦ θὰ μᾶς ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν ὀλεθριωτέραν ἐθνικὴν σῆψιν καὶ τὴν σκληροτέραν πῶρσιν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἕκαστος μετὰ βδελυγμίας καὶ ἀποτροπιασμοῦ θ' ἀποστρέφῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν καρδίαν. Ἄς συνέλθωμεν οἱ ἄσωτοι, ἵν' ἀκουσθῇ εἰς τὸ μέλλον ὑπὸ τῆς ἀδεκάστου τῆς ἱστορίας φωνῆς: «νεκροὶ ἦσαν καὶ ἀνέζησαν, ἀπολωλότες καὶ εὐρέθησαν».

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἔν πολιτικὸν γεγονός μᾶς ἀπασχόλησε καὶ ἐξασχολοῦθαι νὰ μᾶς ἀπασχολῇ ἀκόμη: ἡ ὑπουργικὴ κρίσις. Κατόπιν πολλῶν ἀλληλοσυγκρουομένων διαδόσεων ἔν τοῖς πολιτικαῖς παρασκηνίοις, ὁ Ταλατὴ βέης, ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ἔδωκε τὴν παρελθούσαν πέμπτην τὴν παραίτησίν του, ἣτις ὅμως μόλις τὸ σάββατον ἐγνώσθη ὅτι ἐγένετο δεκτὴ. Ταυτοχρόνως ἐψιθυρίσθη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Χαλήλ βέη ὡς ἀντικαταστάτου του. Ἐν τῷ μεταξύ τὸ κόμμα τῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου» ἐπανειλημμένως συνήλθε καὶ εἰς δύο θορυβώδεις συνεδρίας του ἠλεγξε τὴν πολιτικὴν τοῦ τε ὑπουργοῦ τῶν Δημοσίων Ἔργων Χαλατζιάν καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας Ἐμουλάχ βέη. Ἀλλὰ καὶ κχτὰ τοῦ κ. Μαυρογορδάτου καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ Χακὴ πασᾶ, ὅπως καὶ κατὰ τοῦ Τζαβὴτ βέη, ἠκούσθησαν ἔν ταῖς συνεδρίαῖς μομφαί. Μόνον πρὸς τὸν Μαχμουτ Σεφκέτ πασᾶν ἐξεφράσθη ἡ ἀπόλυτος καὶ ὁμόθυμος τοῦ κόμματος ἐμπιστοσύνη καὶ εὐαρέσκεια. Συνεπεία τούτων, ὁ Χαλατζιάν ἐφέντης ὑπέβαλε παραίτησιν, ἐπίσης δὲ καὶ ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας.

Τὸ κόμμα τῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου» ἐπέτρεψεν εἰς τὸν πρόεδρον αὐτοῦ Χαλήλ βέην, καίτοι οὐχὶ δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας, τὴν ἀποδοχὴν τῆς θέσεως τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἡ ὑπουργικὴ κρίσις, ὡς ἐγένετο καὶ ὡς γίνεται, προὐκάλεσε πολλὰ σχόλια παρὰ τῷ ἔγχωρῳ καὶ ξένῳ τύπῳ. Ἐν πρώτοις, ἡ στάσις τοῦ Βεζύρου Χακὴ πασᾶ, καλύψαντος διὰ τῆς ἀλληλεγγύης μόνον τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν Ριφατ πασᾶν καὶ ἐξ ἄλλου ἡ ἰδιαιτέρα δρᾶσις τοῦ κόμματος, συνδυαζομένη πρὸς τὴν παντελὴ τῆς Βουλῆς ἀδιαφορίαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς κρίσεως, μεγάλως ἐσχολιάσθησαν. Καίτοι δέ, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν γράφομεν, φαίνεται ὅτι διὰ τῆς παραιτήσεως τῶν τριῶν ὑπουργῶν ἀπεσοδήθη ἡ ὑπουργικὴ κρίσις, ἔν τούτοις δὲν φαίνεται ἡ θέσις τοῦ ὑπουργείου ὡς πολὺ στερεά.

Ἐν Ἑλλάδι ὁ πρωθυπουργὸς Βενιζέλος ἀνέπτυξε πρὸ τῆς Βουλῆς τὸ ἀναθεωρητικὸν πρόγραμμα τῆς Κυβερνήσεως, ὁ δὲ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ὑπέβαλε σχετικὰ νομοσχέδια. Ἀμφότεραι αἱ ἐργασίαι εὐηρέστησαν.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Σερβίας Πέτρος μετέβη εἰς Ρώμην. Ὁ ἰταλικὸς τύπος ἐξαίρει τὸ γεγονός κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν αὐστριακόν, ὅστις κατακρίνει τὸ ταξείδιον ὡς ἀνωφελὲς καὶ ἄσκοπον.

Ὁ σερ Μπάξτων ἐδημοσίευσεν εἰς τοὺς «Τάιμς» τὰς ἐκ τῆς Μακεδονίας ἐντυπώσεις του. Καίτοι δὲ εἶχε διαφεύσει τὰς γνωστὰς περὶ τῶν βασανιστηρίων δηλώσεις του, ἔν τούτοις ἐπανέρχεται καὶ ἀναφέρει μὲν ὡς γενομένην μικρὰν τινα βελτίωσιν ἔν Μακεδονίᾳ, ἐπιβεβαιῶν ὅμως τὰς περὶ βασανιστηρίων κατὰ τὸν ἀφοπλισμὸν.

Ἡ Νεώτερα κακώσεις ὁμογενῶν ἀγγέλλοντα ἔκ τῶν ἔν ταῖς ἐπαρχίαις Μητροπολιτῶν εἰς τὸ Ἐθνικὸν ἡμῶν Κέντρον.

Γράμματα καὶ τηλεγραφήματα ἐξαγγέλλουσι καὶ πάλιν δαρμοὺς καὶ ἐξισλαμίσαις ἑλληνορθόδοξων, πάντα δὲ ταῦτα βαθεῖαν προκαλοῦσι θλίψιν εἰς πάντας μὲν τοὺς Ἕλληνας, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν ἀνωτάτην θρησκευτικὴν ἡμῶν Ἀρχὴν, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν παύει συνεχῶς γραπτῶς τε καὶ προφορικῶς διαμαρτυρόμενον κατὰ τῶν ποικίλων καταπίεσεων καὶ δεινῶν, ὅσα ὑφίστανται οἱ ὁμογενεῖς πληθυσμοί.

Ἐκ τούτων, περιοριζόμενοι εἰς ὀλίγα, ἔνεκα τοῦ μικροῦ τοῦ χώρου, πληροφοροῦμεν ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ρακοπρεσένης κ. Νικηφόρος διὰ γράμματος αὐτοῦ, ἀναγνωσθέντος κατὰ τὴν προχθεσινὴν συνοδικὴν συνεδρίαν, ἀγγέλλει ὅτι, ἐνῷ διήρχοντο χριστιανοὶ στρατιῶται ἔν συνοδείᾳ ἐνός ἀστυνόμου, ἐχαιρέτισαν τοὺς οὗς καθ' ὁδὸν συνήτησαν ἱερεῖς. Καταγγελθέντες ὅμως ἀκολούθως εἰς τοὺς ἀνωτέρους αὐτῶν ὑπὸ τοῦ συνοδεύοντος αὐτοὺς δεκανέως, ἐδάρησαν δ' αὐτὸν χαιρετισμὸν τούτον.

Ὡσαύτως τηλεγραφικῶς ἐγνώσθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἡ καταδίκη τοῦ διευθυντοῦ τῶν Σχολῶν τῆς ἐλληνικῆς κοινότητος Καβάλλας, ὅστις, ἀρνηθεὶς νὰ ἐπιδώσῃ τὸ δίπλωμα αὐτοῦ πρὸς ἐπικύρωσιν εἰς τὸν αὐτόθι ἐπιθεωρητὴν τῆς Παιδείας, κατεδικάσθη εἰς 8 μηνῶν πρόστιμον καὶ ἀπαγόρευσιν ἀπὸ τῆς ἐξασκήσεως τοῦ διδασκαλικοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος.

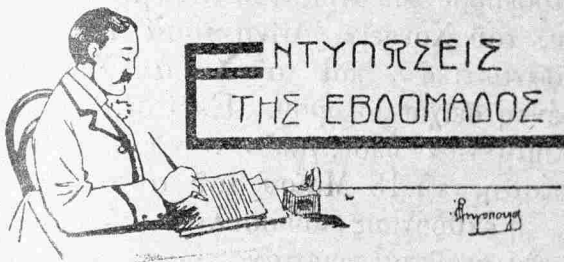
Ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου Νιφόρτσα, εὐρισκομένου ἔν τῇ ὑποδιοικήσει Γευγελῆ, τηλεγραφικῶς ἐπίσης ἀνήγγειλεν ὅτι, θελήσας νὰ λειτουργήσῃ εἰς τὴν ἐκεῖσε ἐλληνικὴν ἐκκλησίαν, ἣτις καὶ ἀκολούθως πα ἐδόθη συμφώνως πρὸς τὸν περὶ Ἐκκλησιῶν Νόμον, εἰς τοὺς δικαιούχους Ἕλληνας, οὔτινες καὶ ἀπετέλεον τὴν πλειονοψηφίαν, ἠμποδίσθη ὑπὸ τοῦ ἀρχηγῆ ἢ τῆς χωροφυλακῆς Χιλμὴ ἐφέντης, ἐξυλοκοπήθη ἂν δὲ ὡς ἐκ τούτου καὶ ἀρκετοὶ χριστιανοί.

Ἐπίσης καὶ ὁ Μητροπολίτης Μελενίκου κ. Αἰμιλιανός, διὰ προχθεσινῶν πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα τηλεγραφήματος αὐτοῦ, ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς Δεμηρ-Χισάρ, μεταβὰς εἰς τὸ χωρίον Κυπρία, ἀπεπειράθη νὰ παραδώσῃ τὴν αὐτόθι ἐλληνικὴν ἐκκλησίαν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ παραθύρου, ὡς καὶ τὴν σχολὴν, τῆς ὁποίας ἐθραυσεν τὴν θύραν. εἰς τοὺς Βουλγάρους σανταλιστάς, καίτοι ἡ ἐκκλησία καὶ σχολὴ παρεδόθησαν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀποτελοῦντας τὴν πλειονοψηφίαν συμφώνως πρὸς τὸν περὶ Ἐκκλησιῶν Νόμον.

Ἐπὶ Συνόδου, ὡσαύτως, ἀνεγνώσθησαν καὶ τεσκερέδες τινὲς τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ἐναντίον τῶν Μητροπολιτῶν Μελενίκου καὶ Πρεσπῶν καὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος κατηγορεῖται ὅτι ἀπέστειλε δριμύτι ἐγγράφον πρὸς τὸν ἐπιτόπιον διοικητὴν ἐξ ἀφορμῆς τῆς καταβίβασεως κωδῶνων τῆς ἐκεῖ ἐλληνικῆς ἐκκλησίας, ὁ δὲ δεύτερος, ὅτι, παρακληθεὶς ὑπὸ τῶν Ρουμούνων (Βλάχων) τῆς ἐπαρχίας του, ἔδεν ἀπέστειλεν ἱερεῖα νὰ κηδεύσῃ ἓνα νεκρὸν τῶν, ἀναγκασθέντων, ὡς ἐκ τούτου, νὰ προσκαλέσωσι Βούλγαρον ἱερεῖα, δὲν ἐπέτρεψε δὲ νὰ λειτουργήσῃ εἰς τὴν ἐκεῖσε ἐκκλησίαν ὁ Ἕλληνας ἱερεὺς, ἀπατήσας πρότερον τὸ κλεισθὸν τῆς ὑπαρχούσης αὐτόθι ρουμανικῆς σχολῆς. Καὶ τέλος ὁ ἀρχιερ. ἐπίτροπος, οὐτινος ζητεῖται ἡ παύσις, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι συνελήφθησαν γράμματα αὐτοῦ ἀπευθυνόμενα πρὸς πρόξενον ξένης τινὸς Δυνάμεως.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἠσχολήθη καὶ μὲ τὰς ἐπὶ τοῦ τάπητος μητροπολιτικὰς μεταθέσεις. συνεπεία ὅμως τῆς ἀσθενείας τινῶν ἐκ τῶν Σεβ. ἁγίων Συνοδικῶν, αὐταὶ ἀνεβλήθησαν εἰς προσωχέας.

Ἀνεχώρησαν εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἰωακείμ τὴν παρελθούσαν Τετάρτην, καὶ ὁ Μητροπολίτης Ζάνθης κ. Ἀνθίμος τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν, προπεμφθέντες τιμητικῶς.

ΕΠΑΝΕΛΘΩΜΕΝ

Προχθές είχον υπάγει εις μίαν χορευτικήν έσπερίδα, εις την οποίαν οί φιλόφρονες διοργανωταί της μ' είχον προσκαλέσει. Είχον υπάγει, πραγματικώς, διά να περάσω την βραδείά μου ευχάριστα, λουόμενος μέσα εις κύματα φαιδρότητας, αναπαύων τὸ βλέμμα μου ἐπὶ ωραίων γραμμῶν καὶ χρωμάτων, καὶ λιχνιζόμενος ἀπὸ τοὺς ναρκωτικὸς ἤχους αἰθερίας μουσικῆς.

Ἀπεσύρθην λοιπὸν εις μίαν γωνίαν, ἀπὸ την οποίαν εἰμπόρου καλλίτερον νὰ παρακολουθῶ καὶ ἀκίνητος ἔβλεπον καὶ ἤκουον, χωρὶς νὰ σκέπτομαι, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ἐπιθυμῶ διόλου νὰ παραδοθῶ εις σκέψεις.

Εὐρισκόμην εις αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ὅτε παρουσιάζεται πρὸ ἐμοῦ κάποιος φίλος.

— Σὲ εἶδα ἀπὸ μακρὰν ποῦ κάθισαι σκεπτικὸς καὶ ἀκριβῶς ἤλθον διὰ νὰ σὲ συντροφεύσω· μοῦ φαίνεται, φίλε μου, ὅτι αἱ σκέψεις μας αὐτὴν τὴν στιγμήν ταυτίζονται.

— Μά, ἀγαπητέ, δὲν σκέπτομαι τίποτε τὴν στιγμήν αὐτὴν· ἀπολύτως τίποτε.

— Δὲν θέλω νὰ σὲ πιστεύσω καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ σὲ προσβάλω. Εὐρίσκεσαι μέσα εις τέτοιο περιβάλλον, βλέπεις τόσα ζεύγη νὰ περνοῦν ὡς νηρηίδες ἀπ' ἐμπρός σου, ἀκοῦς τέτοια μουσική, ἀναπνέεις τόσα μῦρα καὶ πρὸ ὄλων αὐτῶν μένεις ἀπαθὴς καὶ χωρὶς νὰ σκέπτεσαι; Δὲν σὲ πιστεύω, δὲν σὲ πιστεύω.

— Τί θέλεις λοιπὸν; θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ τὰς σκέψεις μου; ἄκουσε: σκέπτομαι ὅτι μὴ χορευτικὴ ἔσπερις εἶναι πολὺ ὡραῖον πρᾶγμα· ἔξευγενίζει τὰ ἦθη, ἀναπαύει τὸ πνεῦμα καὶ εις τὰ εὐώδη καὶ φαιδρὰ κύματά της εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ...

— Ὅχι, φίλε μου, ἀπατάσαι. Ἐγώ, ὅταν εὐρίσκωμαι εις τοιαύτας συγκεντρώσεις, δὲν σκέπτομαι τέτοια πράγματα, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰμπορῶ. Τοῦναντίον μάλιστα, μελαγχολῶ, φρίττω, πλήττω, ἀποτροπιάζομαι.

— Ὅχι δά!...

— Καὶ ὅμως σὲ βεβαιῶ μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον, ἀφοῦ δὲν φαντάζεσαι ὅτι ἔχω ὄρεξιν νὰ ψεύδωμαι.

— Μὰ διατί, φίλε μου;

— Τώρα θὰ τὸ ἐννοήσης. Ρίψε μὴ μὰτῖα εις ὅλα αὐτὰ τὰ ζεύγη, παρατήρησε ἐπισταμένως τοὺς τρόπους, τὰς ἀμφιέσεις, τὸ ἦθος των καὶ κάθε χειρονομίαν των καὶ θ' ἀντιληφθῆς βέβαια ὅτι ὅλοι αὐτοί, οἱ ὅποιοι ζοῦν, κι οὔνται, γελοῦν, διασκεδάζουν ἐδῶ μέσα, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἀνδρικόκελλα, τὰ ὅποια ζοῦν μίαν ζωὴν, ποῦ δὲν ἐγεννήθησαν νὰ ζήσουν, οἱ ὅποιοι ὑποκρίνονται, αἰωνίως ὑποκρίνονται, ὡς νὰ ἦσαν ὅλοι ἐπὶ τῶν σανίδων τῆς σκηνῆς.

— Δὲν σ' ἐννοῶ, τοῦ ἀπάντησα.

— Προσπάθησε καὶ δὲν θ' ἀργήσης νὰ με καταλάβης· ἐν πρώτοις τὸ σίτι αὐτό, εις τὸ ὅποιο εὐρίσκεσαι, εἶναι ἑλληνικόν, Ἑλληνες καὶ Ἑλληνίδες εἶναι αὐτοὶ ποῦ ἀπαρτίζουν τὴν ὁμήγουρην καὶ ὅμως, ἂν δὲν τὸ εἴξωρες αὐτό,

σὺ θὰ εἰμποροῦσαι νὰ τὸ φαντασθῆς; — Ὅχι βέβαια, ἀφοῦ τίποτε τὸ ἑλληνικόν δὲν εἶναι ἐδῶ μέσα, ἐκτὸς τοῦ αἵματος. Μάλιστα· ἀπὸ τὰς ἀμφιέσεις τῶν κυριῶν μέχρι τῶν φράκων τῶν κυριῶν, ἀπὸ τοὺς ἀκκισμοὺς τῶν μὲν καὶ τὰς φιλοφρονήσεις τῶν ἄλλων ἕως τὰς εὐωδίας καὶ τὴν μουσικὴν, ὅλα εἶναι ξένα, τὰ ὅποια ἐπήραμε καὶ τὰ προσηρομόσαμεν εις τὰ ἦθη μας ὅπως ἔτυχε καὶ τὰ ὅποια τόσον προσαρμόζονται εις ἡμᾶς, ὅσον ἡ πανοπλία τοῦ Ἀγαμέμνονος εις τὸ σῶμα τοῦ Θεορίτου.

— Τὸ ἀντίθετον ἴσως ἦτο καλλίτερα παρομοίωσις.

— Δὲν εἴξεύρω· διότι ἡ ἀγανάκτησις δὲν μ' ἀφίνει νὰ φροντίσω πολὺ εις τὰς ἐκφράσεις μου. Αὐτὸ μόνον γνωρίζω, ὅτι κάθε ἡμέραν χάνομεν καὶ κάτι ἐθνικὸν ἀπὸ τὴν ζωὴν μας, ἡ ἀπώλεια δὲ αὐτὴ γίνεται πολὺ καταφανῆς εις τὰς τοιαύτας χορευτικὰς ἔσπερίδας, εις τὰς ὁποίας ἀγωνιζόμεθα, μὲ κίνδυνον νὰ ὑπερακοντίσωμεν καὶ αὐτοὺς ποῦ θέλομεν νὰ μιμηθῶμεν, νὰ φανῶμεν περισσότερον Εὐρωπαῖοι καὶ ὀλιγότερον Ρωμαῖοί. Ἡ φράσις: «Βασιλικότεροι τοῦ βασιλέως» ἐδῶ ἐφαρμόζεται καλλίιστα.

— Καὶ τί ζητεῖς, φίλε μου;

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὸ καθορίσω τώρα, διότι κι' ἐγώ, ποῦ σοῦ τὰ λέγω αὐτὰ, εἶμαι θῦμα μεταξὺ τῶν θυμάτων· τοῦτο μόνον σοῦ λέγω, ὅτι, ὅταν πλέον εις τὴν Γαλλίαν ἠσθάνθησαν τὴν ἐθνικὴν δύναμιν μέσα των καὶ ἐφαντάσθησαν ὅτι εἰμπόρου καὶ αὐτοὶ νὰ δημιουργήσωσι κάτι τι ἐθνικὸν εις τὴν πτωχὴν των φιλολογίαν, εὐθέτη κάποιος, ὁ ὁποῖος ἐφώνησε: «Ποῖος θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους καὶ ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας;» Καὶ εις τὴν φωνὴν τοῦ νέου ἐκείνου ὄλοι ἀφῆκαν τὴν παλαιὰν κλασικὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ρωμαίων σχολήν, οἱ ὅποιοι δὲ δὲν τοὺς εὐηργέτησαν ὀλίγον, καὶ ἠκολούθησαν μίαν νέαν περισσότερον ἰδικήν των. Ἄρα γε δὲν θὰ ὑπάρξῃ κάποιος καὶ εις ἡμᾶς νὰ βροντοφωνήσῃ: «Ποῖος θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τοὺς Φράγκους καὶ ἀπὸ τὰς συνηθείας των;»

Ὁ φίλος μου ἔσταμάτησεν· εἶχεν ἀρχίσει ὁ τετράχορος, εις τὸν ὅποιον θὰ ἐλάμβανε μέρος, καὶ μ' ἀφῆκεν ἀποτόμως· ἐνῶ ὅμως ὁ χορὸς ἐπανήρχιζεν, ἤρχισα νὰ σκέπτομαι ὅτι ὁ ἰδιόρρυθμος φίλος μου δὲν εἶχε καὶ τόσον ἄδικον, ὅταν ἐξήτει ὅτι εἶναι πλέον καιρὸς νὰ ἐπανέλθωμεν εις τὴν ἐθνικὴν μας ζωὴν καὶ εις τὴν γραφικότητα τῶν παρωχημένων ἡμερῶν. Ἀλλὰ ποῖος θὰ εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ βροντοφωνήσῃ αὐτὸ τὸ σωτήριον τῆς ἐπανόδου σάλπισμα;

Θ. Κ. Μ.

ΔΙΚΑΙΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅταν βραβεῖα ἀπονέμονται ἀρετῆς, εις τὰ ἄσυλα τῶν μητέρων, ὅταν βραβεῖα κηρύσσονται ὑπὲρ τῶν νοσοκόμων, ὅταν βραβεύηται οὐχὶ ἡ ἀρετὴ βεβαίως, ἀλλὰ πᾶν ἄλλο, ὁποῖον βραβεῖον ἄρα γε ἡ κοινωνία ἐπιφυλάττει διὰ τοὺς δημιουργοῦντας τοὺς ἥρωας τῆς ἀρετῆς; Βραβεῖον: τὴν πικρὰν παραγνωρίσιν! καὶ γέρας: τὴν σκληρὰν ἀπογοήτευσιν! Ναί· διότι ἡ ἀληθὴς ἀρετὴ εἶνε θησαυρὸς κεκρυμμένος, μήποτε εἰσέτι ἀποκαλυφθεῖς.

Μία ἀναγνώστρια.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ

Η ΥΨΗΛΗ ΠΥΛΗ

(1656—1911)

Εἰς τὸν μέγαν βεζύρη *Κιοπροულῆ Μεχμέτ-πασᾶν* (1581—1661) ἐπετράπη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ σουλτάνου *Μεχμέτ τοῦ Δ'* νὰ κτίσῃ, ἐντὸς τῆς γεινιαζούσης πρὸς τὰ ἐν Βυζαντίῳ ἀνάκτορα πλατείας τοῦ *Κοῦμ-μειντᾶν*, ἰδιαίτερον οἶκημα πρὸς οἰκογενειακὴν αὐτοῦ ἐγκατάστασιν, ἐν τῷ ὁποίῳ δὲ νὰ περιλάβῃ καὶ τὰ ἀρχεῖα τοῦ κράτους. Καὶ ὁ μὲν *Μεχμέτ πασᾶς* ἦν Ἀλβανὸς τὴν καταγωγὴν, χριστιανὸς τὸ γένος καὶ δὴ ἱερέως υἱός, ἐκτουρκισθεὶς εις ἡλικίαν 20 ἐτῶν καὶ ἐγκατασταθεὶς ἐν τινὶ παρὰ τὴν Σινώπην κωμοπόλει *Κιοπροῦ* (ἀρχαιότερον δὲ *Καρακεδὲ*) καλουμένη, ἐξ ἧς καὶ τὴν ἐπωνυμίαν *Κιοπροουλῆ* ἔλαβε. Τὸ δὲ οἶκημα, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ *Κοῦμ-μειντᾶν* ἤγειρε τῷ 1656, πρῶτῳ τῆς βεζυρείας αὐτοῦ ἔτει, καὶ τὸ ὁποῖον, ὡς ὅλα τὰ τοῦ καιροῦ ἐκείνου οἰκήματα, ἔσωθεν μὲν ἦτο πολυτελέστατον, ἔξωθεν ὅμως οὐδεμίαν ἐπροξένει ἐντύπωσιν, οὐδόλως διαφέρον τῶν κοινῶν οἰκῶν, ὠνομάσθη *Βεζύρ-σαράι* καὶ *Χαρὲμ-δαῖρεσί*, ἔτι δὲ καὶ *Πασᾶ-καπουσοῦ* καὶ *Διβάν-ι-χουμαγιούν*. Εἶχε δὲ, κατὰ τινὰ παραδόσιν, καὶ ὑπόγειον μετὰ τῶν σουλτανικῶν ἀνακτόρων τοῦ *Τὸπ-καποῦ* συγκοινωνίαν.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι καὶ πρὸ τούτου ὑπῆρχεν ἐν τῷ περιβόλῳ ἐκείνῳ ἰδιαίτερόν τι κτίριον, ὑπὸ τοῦ *Πορθητοῦ* προφανῶς ἰδρυθὲν καὶ *Μπάμπ-ι-ἄσᾶφ* καλούμενον, ἐν τῷ ὁποίῳ διεξήγετο ἡ τρέχουσα ὑπηρεσία τῶν ἐπιτοπίων ὑποθέσεων τοῦ κράτους.

Ἐπὶ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ *Μεχμέτ-πασᾶ*, *Κιοπροουλῆ-ζαδὲ Φαζὶλ Ἀχμέτ-πασᾶ* (1635—1676), τὸ *Βεζύρ-σαράι*, εὐρυνθὲν περισσότερον διὰ προσθήκης καὶ ἄλλων πτερούγων, συγκεντρώσαν δ' ἐν ἑαυτῷ ὅλην τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Κυβερνήσεως, ἔλαβε τὸ ἐπικρατήσαν ἐκτοτε ὄνομα *Υψηλῆ Πύλης* (*Μπάμπ-ου-ἄαλῆ*), πρὸς ἀνάμνησιν τῆς τέως παρὰ τοῖς σουλτάνοις ἐπικρατούσης ἐθιμοταξίας: Διότι οἱ μὲν πρῶτοι σουλτάνοι, στρατηλάται, ὡς γνωστόν, ὄντες, εις ἐκστρατείας δὲ καὶ κατακτήσεις ἀπερισπάστως ἀσχολούμενοι, ἐδέχοντο εις ἀκρόασιν τοὺς βεζύρας καὶ τοὺς ἄλλους αὐτῶν μεγιστάνας, καθὼς καὶ τοὺς ξένους πρέσβεις, εις τὰ πρόθυρα τῆς σκηνῆς των, καθόσον δὲν ὑπῆρχε χώρος ἐντὸς αὐτῆς ἐπαρκῆς. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν (1453) αἱ ἀκροάσεις τῶν βεζυρῶν καὶ λοιπῶν ἐπιστῆμων ἐγένοντο ἔσωθεν τῶν προθύρων τῶν ἀνακτόρων καὶ πλησίον τῆς *πύλης* τῆς δευτέρας τοῦ *Σαραγίου* αὐλῆς, καὶ δὴ ἐν τῷ τὰς τῶν πρώτων σουλτάνων σκηνῆς εἰκονίζοντι *Κιουμπέ-ι-ἄλτῦ*, αἰθοῦση πολυτελεστάτη καὶ καταχρύσω, ἣτις, διὰ τὴν θολωτὴν τοῦ ὁρόφου τῆς διασκευῆς, κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ διὰ τὸ ὄνομά της, ἐνθυμίζει τὸν ἀρχαῖον ἐν τοῖς βυζαντινοῖς ἀνακτόροις *Τροῦλον*, ἢ, ἄλλως, *Ῥωτόν*.

Διηρόθη δὲ τὸ κτίριον εις τρία μεγάλα διαμερίσματα, ἐν οἷς ἐγκατεστάθησαν ἡ Μεγάλῃ *Βεζυρεία*, τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν

καὶ τὸ τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἐπίσημα γραφεῖα, ἐκτὸς τῶν ὑπουργείων τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῶν Ναυτικῶν, εὐρίσκοντο ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης, ὅλαι δὲ αἱ συνεδριάσεις τῶν ὑπουργῶν, αἱ ἀφορῶσαι τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους, συνεκαλοῦντο ἐν τῷ **Διβανίῳ**, διὰ τοῦ ὁποίου, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ διπλωματικῇ γλώσσῃ, ὅπως ἀργότερον, καὶ διὰ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, διὰ τῆς λέξεως **Ὑψηλὴ Πύλη** ἢ καὶ ἀπλουστερον **Πύλη** (la Porte, la Sublime Porte), ἐκαλεῖτο ἡ ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις. Καὶ αὐτὸς ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν τότε ὑπαγόμενος, ἤδρευεν ἐν τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ· πολὺ δὲ ἀργότερον, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ σουλτάνου Ἀζίζ, ἰδιαιτέρου καὶ ἀνεξαρτήτου συγκροτηθέντος ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων, ὑπὸ τὸ ὄνομα **Ἀδλιέ-ναζαρετῆ**, μετηνέχθησαν τὰ γραφεῖα τοῦ ὑπουργείου τούτου ὅπου καὶ σήμερον εὐρίσκονται.

Ἄλλ' ἡ Ὑψηλὴ Πύλη, ἔνεκα τῆς ἐν αὐτῇ συγκεντρώσεως ὀλοκλήρου τῆς κυβερνητικῆς ἐξουσίας, ἐγένετο ταχέως ὁ στόχος πάσης λαϊκῆς ἐξεγέρσεως· πᾶσα δὲ στάσις τοῦ ὄχλου ἢ τοῦ στρατοῦ κατὰ τῶν ἀνακτόρων τοῦ **Σαράι Μπουρνου**, ὅπου ἐνδιητῶντο οἱ σουλτάνοι, εἶχε τὸν ἀντίκτυπόν της εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην, κειμένην ἀπέναντι τοῦ **Μπάμπι-ι-χου-μαγιούν**, κυριωτέρας πρὸς τὸ Σογούκ-τσεσιμὲ εἰσόδου τοῦ σουλτανικοῦ ἐνδιαιτήματος. Πρὸς προστασίαν λοιπὸν τοῦ κτιρίου κατὰ τῶν στάσεων τούτων, αἵτινες εἶχον καταντήσει συχνότατα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 10' αἰῶνος, ἐδέησε νὰ ἐγερωθῇ περίξ αὐτοῦ τεῖχος ὑψηλόν, νὰ κτισθῇ δὲ ἐντὸς αὐτοῦ καὶ πύργος ἀσφαλῆς, διὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς ὑστατον καταφύγιον τοῦ καταδιωκομένου βεζύρου. Τὸ τεῖχος τοῦτο, ἐκτὸς τῶν στάσεων, ὑπερήσπιζε τὴν Πύλην καὶ ἀπὸ τῶν συχνῶν πυρκαϊῶν, παρανάλωμα τῶν ὁποίων, ξυλόκτιστος οὖσα, εἶχε γίνῃ πολλάκις, μάλιστα δὲ κατὰ τὸ 1784, ἐπὶ σουλτάνου Ἀβδουλ Χαμίτ τοῦ Α' (1774—1789), ὅτε ὁ μέγας βεζύρης Χαλήλ-πασᾶς ἠναγκάσθη νὰ εὐρύνη ἔτι μᾶλλον τὴν περίξ τοῦ κτιρίου περιοχὴν, ἀγοράσας πάσας τὰς περὶ αὐτὸ μικρὰς οἰκίας καὶ κτίσας τὴν καὶ νῦν ἔτι παρὰ τὴν σημερινὴν εἰσοδὸν σωζομένην μεγαλοπρεπεστάτην κρήνην.

Ἀλλὰ τὸν διαρκῆ διὰ τὴν Ὑψηλὴν Πύλην κίνδυνον ἀπετέλουν, ὡς εἴπομεν, αἱ συχνότατα ἐν Κωνσταντινουπόλει στάσεις, καὶ μάλιστα τῶν Γενιτσάρων. Εἶνε, ἄλλως τε, γνωστὸν, ὅτι κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον οἱ μεγάλοι βεζύροι, ὡς ὑπευθύνως οὕτως εἶπειν καὶ ἀπολύτως διαχειριζόμενοι τὴν ὅλην τοῦ κράτους ἐξουσίαν, ἐχρησίμευον ὡς τὰ προχειρότερον εἰς τὴν λύσσαν τῶν Γενιτσάρων καὶ τοῦ στρατοῦ προσφερόμενα θύματα, αἱ δὲ κεφαλαι αὐτῶν, πίπτουσαι εἰς χεῖρας τοῦ δημίου, ἔσωζον τὸ ἄτομον τοῦ Κρατοῦντος, ὁσάκις ἀποτυχία τις ἐν ταῖς μάχαις ἢ γογγυσμοὶ διὰ φορολογίας ἀδίκους καὶ ἄλλας καταπιέσεις ἀπῆλθον ἐξίλασμον τῆς κοινῆς κατακραυγῆς.

Σπουδαιότερα τῶν γενιτσαρικῶν τούτων κατὰ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης ἐπιθέσεων εἶνε ἡ γενομένη τῷ 1808, ἐπὶ τῆς βεζυρείας τοῦ περιωνύμου ἐκείνου καὶ πανισχύρου Ἀλβανοῦ **Μπαϊρακτάρ Μουσταφᾶ-πασᾶ**, εἰς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ ὁποίου ὠφείλετο ἡ ἐκθρόνισις τοῦ σουλτάνου Μουσταφᾶ τοῦ Δ' καὶ ἡ εἰς τὸν θρόνον ἀνοδος Μαχμούτ τοῦ Β', ἐν ταῦτῳ ὁμοῦ καὶ ἡ οἰκτρά τοῦ ἀτυχοῦς Σελήμ τοῦ Γ' δολοφονία. Οὗτος, μετὰ τεσσάρων μόλις μη-

νῶν βεζυρείαν, κατὰ νοέμβριον τοῦ 1808, πολιορκηθεὶς ἐν τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ ὑπὸ τῶν ἐκμανέντων Γενιτσάρων, τὴν κατάργησιν τοῦ τάγματος τῶν ὁποίων πρῶτος αὐτὸς σθεναρῶς ἐπεδίωξε, κατ' ἀρχὰς μὲν ἀντέστη ἐπὶ τριήμερον· καταληφθείσης ὁμοῦ ἐπὶ τέλος τῆς Πύλης ὑπὸ τῶν Γενιτσάρων καὶ πυρποληθείσης, κατέφυγε μετὰ τῆς συζύγου καὶ τοῦ ἀρχιεννοῦχου του εἰς τὸν ὄχυρον πύργον, ὁπόθεν ἀντέστη ἐπὶ ἄλλας τρεῖς ἡμέρας εἰς τὰς ἐφόδους τῶν πολιορκητῶν. Ἔως οὗ, μὴ βλέπων ἄλλην διέξοδον, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλων νὰ παραδοθῇ, ἔθηκε πῦρ εἰς τὴν πυριτιδαποθήκην τοῦ πύργου, ὑπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ ὁποίου εὔρε τὸν θάνατον ὁμοῦ μετὰ πεντακοσίων πολιορκητῶν καὶ τῶν ἀρχηγῶν των, τῇ 19 νοεμβρίου 1808.

Τῷ ἐπομένῳ ἔτει (1809) ἐτίθετο μετὰ μεγάλης πομπῆς νέος θεμέλιος λίθος πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῆς Ὑψηλῆς Πύλης, ξυλοκτίστου καὶ πάλιν.

Μετὰ δεκαεννέα ἄλλα ἔτη, κατὰ νοέμβριον καὶ πάλιν τοῦ 1828, ἐπὶ τῆς βεζυρείας τοῦ γενναίου τῆς Βάρνης φρουράρχου **Ἰζέτ Μεχμέτ πασᾶ**, νέα καὶ αὐθις ἐξεροράγη λαϊκὴ στάσις, συνεπεία τοῦ νεωστὶ ἐν Λονδίῳ ὑπογραφέντος πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος πρωτοκόλλου, δι' οὗ ἀνετίθετο εἰς τοὺς πρέσβεις τῶν τριῶν προστατῶν Δυνάμεων νὰ διαχαράξωσι τὴν ὀροθετικὴν τῆς Ἑλλάδος γραμμὴν. Θῆμα δὲ καὶ πάλιν τῆς στάσεως πίπτει ἡ Ὑψηλὴ Πύλη, παρανάλωμα γενομένη τοῦ πυρός.

Δὲν εἶναι βέβαιον ἐὰν ἀνηγέρθη καὶ πάλιν, τὸ δεύτερον ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαχμούτ τοῦ Β', ἡ Ὑψηλὴ Πύλη, καεῖσα δὲ καὶ αὐθις τῷ 1842, ἐπὶ σουλτάν Μετζιτ (1839—1861), ἀνηγέρθη ὑπ' αὐτοῦ, διὰ πρώτην φοράν, λιθόκτιστος· ἢ ἂν τῷ 1842, κατεδαφισθεῖσα ἀπλούστατα, ἀνεκτίσθη ὑπὸ τοῦ σουλτάνου Μετζιτ λιθόκτιστος. Ἐν μόνον εἶναι βέβαιον· ὅτι τῷ 1842 διὰ πρώτην φοράν ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀρχαίου ξυλίνου μεγάρου, ἀνηγέρθη τοῦτο λιθόκτιστον καὶ εἰς ὁ σχῆμα ὑφίσταται σήμερον, ὑπὸ ὁμογενοῦς ἀρχιτέκτονος, τοῦ Χατζή-Στεφανάκη Γαϊτάνου. Ἡ κυρία εἰσοδος ἔμεινε καὶ πάλιν πρὸς τὸ Σαράι-μπουρνου, πολὺ δὲ ἀργότερον ἠνοίχθη ἡ σημερινή.

¶ Μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ τὸν Φουὰτ Πασᾶν διαδεχθέντος μεγάλου βεζύρου **Ἀαλή-πασᾶ**, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ σουλτάνου Ἀζίζ (1861—1876), ἡ Ὑψηλὴ Πύλη ὑπῆρξε τὸ κέντρον καὶ ἡ ἔδρα τῆς πραγματικῆς διοικήσεως τοῦ κράτους, τοῦ Σαδραζάμη ἐξασκοῦντος ὅλην τὴν ἀνωτάτην κυβερνητικὴν ἐξουσίαν. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς βεζυρείας τοῦ **Μαχμούτ Νεδδὶμ-πασᾶ**, πρῶτος ὁ σουλτάν Ἀζίζ ἔδωκε τὸ παράδειγμα τῆς ἀνακτορικῆς εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους ἀναμίξεως, ἦν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπεξέτεινε κατόπιν ὁ σουλτάν Χαμίτ, συγκεντρῶσας εἰς τὰ ἀνάκτορα αὐτοῦ πᾶσαν τὴν διοικητικὴν ἐξουσίαν.

Ἄλλ' ὁ νεωτερισμὸς οὗτος τοῦ σουλτάνου Ἀζίζ νάναμιχθῆ εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους, δὲν ἤρρεσεν εἰς τοὺς ἐν τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ ταχέως δὲ ἐδόθη ἡ ἀφορμὴ πρὸς ἀντίδρασιν καὶ ἀντιπολίτευσιν, ἧτις καὶ τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ σουλτάνου ἐκείνου ἐπήνεγκεν. Ἐν τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ συνεκροτήθη, τῇ 29 ἀπριλίου 1876, ἡ μεγάλη ἐκείνη διαδήλωσις, ἐξ ἧς προῆλθεν ἡ πτώσις τοῦ Μαχμούτ Νεδδὶμ-πασᾶ ὡς ρωσσοφρονος, καὶ ἡ εἰς τὴν Μ. βεζυρείαν ἀνοδος τοῦ **Μουτερδζέμ Μεχμέτ-πασᾶ**, διορισθέντων ταῦτοχρόνως τοῦ μὲν **Μιδχὰτ-πασᾶ** προέδρου τοῦ Συμβουλίου τοῦ κράτους, τοῦ Ρεδιφ

πασᾶ προέδρου τοῦ ἀνωτάτου πολεμικοῦ συμβουλίου, τοῦ Χουσεῖν Ἀβνή-πασᾶ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν, καὶ τοῦ Χασάν Χαϊρουλλάχ ἐφέντη σείχουλισλάμου. Ἐκεῖ δὲ, κατόπιν ἐπανειλημμένων ὑπουργικῶν συνδιασκέψεων, ἀπεφασίσθη, τῇ 13 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους (1876), ἡ ἐκθρόνισις τοῦ σουλτάν Ἀζίζ, ὡς μεταρρυθμιστοῦ καὶ χριστιανοφίλου, καὶ ἡ εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησις τοῦ ἀνεπιού του Μουρᾶτ τοῦ Ε'.

Τῷ αὐτῷ ἔτει, τῇ 11 δεκεμβρίου 1876, τέσσαρας περίπου μῆνας μετὰ τὴν ἐκθρόνισιν καὶ τοῦ σουλτάν Μουρᾶτ καὶ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησιν τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀβδουλ Χαμίτ τοῦ Β', ἀνεγινώσκετο, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς Μ. Βεζυρείας ἐν τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ, ἐν μέσῳ κανονιοβολισμῶν καὶ εἰς ἐπήκοον ἀπείρου πλήθους λαοῦ, ὁ πρῶτος συνταγματικὸς χάρτης τῆς Τουρκίας, προεκηρύσσοντο δὲ αἱ μὲν βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ διὰ τὴν 18 φεβρουαρίου, ἡ δὲ σύγκλησις τῆς πρώτης ὀθωμανικῆς Βουλῆς διὰ τὴν 7 μαρτίου τοῦ ἐπιόντος ἔτους (1877).

Ἀλλὰ κατὰ μῆνα αὐγουστον τοῦ αὐτοῦ ἔτους, δώδεκα μόλις ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως τοῦ Ἀβδουλ Χαμίτ μῆνας, βεζυρεύοντος δὲ τοῦ **Σαδὴμ-πασᾶ** καὶ διαρκοῦντος τοῦ ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου, νέα πυρκαϊά, ἐξ ἀμελείας καὶ τότε τῶν θυρωρῶν καὶ λοιπῶν ὑπηρετῶν ἐκραγεῖσα ἐν τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ, καταστρέφει ὅτι περίπου καὶ ἡ σημερινή, ἦτοι τὴν Μ. Βεζυρείαν, τὸ τμήμα τοῦ Συμβουλίου τοῦ κράτους καὶ μέρος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, συναπολεσθέντων καὶ πλείστων ἀρχείων.

Μετὰ τὴν πυρκαϊάν ταύτην, ἐπὶ τῆς πρώτης πρωθυπουργίας τοῦ νῦν προέδρου τῆς Γερουσίας **Σαῖτ-πασᾶ**, ἀνηγέρθη τὸ κτίριον ἐπὶ τοῦ ὑπάρχοντος σχεδίου, ἀπεφασίσθη δὲ ἡ ἀνέγερσις ἰδιαιτέρου κτιρίου πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν ἐπισήμων ἀρχείων.

Ἐναρξίς πυρκαϊᾶς ἐν τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ, ἀλλ' ἄνευ σημαντικῶν ἀπωλειῶν, ἐγένετο καὶ κατὰ τὸ 1895, μεθ' ὃ πλείσται ὅσαι ἐπισκευαὶ καὶ μεταρρυθμίσεις ἐπηνέχθησαν εἰς τὸ κτίριον.

Ἡ σημερινὴ πυρκαϊά ἐξεροράγη περὶ τὰ ἐξημερώματα τῆς 24 Ἰανουαρίου 1911, εἰς ὁμογενῆ δὲ καὶ πάλιν ἀρχιτέκτονα ἀνετίθη, ὡς γνωστὸν, ἡ ἀνοικοδόμησις.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

ΠΟΙΗΜΑ ΔΙΧΩΣ ΡΥΘΜΟΝ

Αἴ! σεῖς . . .

Ὁ πάγος κρέματα εἰς τὰς ἄκρας τῶν κλάδων καὶ ἐπὶ τῶν πεδιάδων ἢ χιῶν ἐξαπλώνει τὰ λευκά της πανιά.

ὦ! τὰ πτωχὰ πουλάκια!

☩

Τὰ ὄρφανὰ τρέμοντα πηγαίνουν νὰ κοιμηθοῦν εἰς τὰς καλύβας των· δὲν ἔχουν οὔτε ψωμί, οὔτε φωτιά, οὐτ' ἐνδύματα.

ὦ! τὰ πτωχὰ παιδάκια!

☩

Αἴ! σεῖς, πλούσιοι, ἐστὲ ἐλεήμονες· χάριν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις ὑποφέρει μαζύ των, κάμετε, διὰ τῶν ψυχῶν τῆς τραπέζης σας τὸ συμπόσιον τῶν δυστυχῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ΑΘΗΝΑ ΣΓΟΥΡΔΑΙΟΥ

ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΑ ΜΑΣ

ΕΝ ΑΠΛΟΥΝ ΜΑΘΗΜΑ

ΣΟΥΗΔΙΚΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

(συνέχεια εκ του προηγουμένου)

δ. 'Απαγωγή και προσαγωγή των ποδών.

'Αναχωρούσα εκ της όρθιας θέσεως, με τας χείρας επί των ὀσφύων, ἢ μαθήτρια ὑψοῖ ὀλίγον τὸ ἄκρον τῶν ποδῶν, ἐπὶ τῶν πτερῶν στρεφομένη, θέτει τοὺς πόδας ὁμοῦ, εἰς τρόπον, ὥστε τὰ ἔσω χεῖλη τῶν ποδῶν νὰ ἐφάπτονται ἀλλήλων ἀπὸ τὰς πτέρνας μέχρι τῶν ἄκρων (σχ. 4).

Εἶτα οἱ πόδες ἀναλαμβάνουσι τὴν θέσιν τῶν εἰς γωνίαν ὀρθήν.

Σφάλματα πρὸς ἀποφυγὴν :

Κατὰ τὴν κίνησιν δέον ν' ἀποφεύγηται ἡ κλίσις τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σώματος πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἢ ἀπώθησις τῶν ἰσχίων, διάσυρις τῶν ποδῶν ἢ τούναντίον ἢ ὑψωσις αὐτῶν λίαν ὑψηλά.

σχῆμα 4

ε. 'Ἐκτασις τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ ὀπίσω.

'Αναχωρούσα εκ της θέσεως σχήματος 1, ἢ μαθήτρια κλίνει βραδέως τὴν κεφαλὴν ὀρθίαν πρὸς τὰ ὀπίσω, τοσοῦτον μακρὰν, ὅσῳ ἢ ἀκριβῆς τοῦ κορμοῦ στάσις τὸ ἐπιτρέπει, ποιούσα ταυτόχρονως εἰσπνοὴν λίαν βαθειάν (σχ. 5).

Σφάλματα πρὸς ἀποφυγὴν :

Δέον ν' ἀποφεύγηται ἡ ἀνύψωσις τῶν ὤμων, ἢ πρόωσις τοῦ πώγωνος, ἢ κάμψις τῆς ράχεως.

σχῆμα 5

στ. 'Ανύψωσις ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων μετὰ κάμψεως τῶν γονάτων

1) Μετὰ τὰς χείρας ἐπὶ τῶν ὀσφύων, ἢ μαθήτρια ὑψοῦται ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν.

2) Εἶτα κάμπτει τὰ γόνατα, καλῶς ἀπομακρυνόμενα μέχρις οὗ ἢ ἄρθρωσις σχηματίζῃ γωνίαν ὀρθήν, τοῦ κορμοῦ διατηρουμένου εὐθέως (σχ. 6).

3) Ἄμα ὡς αἱ πτέρναι ἔλθωσιν εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὴν ὀπισθίαν τῶν μηρῶν ἐπιφάνειαν, ἢ μαθήτρια ἐπανυψοῦται ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν.

4) Αἱ πτέρναι πίπτουσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

σχῆμα 6

ζ. 'Υψωσις τῶν βραχιόνων πρὸς τὰ ἔμπροσ και ἄνω. Χαμήλωσις ἐκατέρωθεν και πρὸς τὰ κάτω.

1ος χρόνος : 'Αναχωρούσα εκ της θέσεως σχήματος 1, ἢ μαθήτρια ἀνυψοῖ τοὺς βραχίονας πρὸς τὰ ἔμπροσ και ἄνω διὰ μιᾶς κινήσεως, κρατοῦσα τοὺς βραχίονας ἐν ἐκτάσει και διατηροῦσα τὴν ἀπόστασιν τοῦ πλάτους τῶν ὤμων (σχ. 7).

2ος χρόνος : Χαμηλοῖ τὸν βραχίονα πλαγίως μέχρι τοῦ ὑψους τῶν ὤμων, διατηροῦσα τὰς χείρας ἐν ὑπτιασμῷ (σχ. 8).

3ος χρόνος : Φέρει τὰς χείρας ἐκ τοῦ ὑπτιασμοῦ εἰς πρητισμὸν (σχ. 9).

σχῆμα 7

σχῆμα 8

4ος χρόνος : Οἱ βραχίονες ἐπανερχονται εἰς τὴν θέσιν σχήματος 1, χαμηλούμενοι ἐκατέρωθεν.

Σφάλματα πρὸς ἀποφυγὴν :

Δέον ν' ἀποφεύγηται ἡ μὴ καλὴ τάσις τῶν βραχιόνων, ἢ μὴ διατήρησις ἴσης μεταξὺ τῆς ἀπομακρύνσεως βραχιόνων και τῆς τῶν ὤμων ἀποστάσεως, ἢ πρόωσις τῆς κεφαλῆς, ἀνυψουμένων τῶν βραχιόνων.

η. 'Υψωσις και χαμήλωσις τῶν ὤμων

1ος χρόνος : 'Αναχωρούσα εκ της θέσεως σχήματος 1, ἢ μαθήτρια ὑψοῖ τοὺς ὤμους ὅσον δύναται.

2ος χρόνος : Χαμηλοῖ αὐτοὺς ἐνεργῶς, τηροῦσα τοὺς βραχίονας τεταμένους ἐκατέρωθεν και τὸ σῶμα εὐθύ.

σχῆμα 9

Σφάλματα πρὸς ἀποφυγὴν :

Δέον ν' ἀποφεύγηται ἡ πρόωσις τῆς κεφαλῆς και τῆς κοιλίας.

θ. 'Εξάλειψις τῶν ὤμων.

1ος χρόνος : 'Αναχωρούσα εκ της θέσεως σχήματος 1, ἢ μαθήτρια φέρει τοὺς ὤμους πρὸς τὰ ὀπίσω, εἰς τρόπον, ὥστε αἱ ὠμοπλάται νὰ πλησιάζωσιν ἀλλήλας ὡς οἶόν τε περισσότερο, τοῦ σώματος τηρουμένου εὐθέως.

2ος χρόνος : Ἐπανερχεται εἰς τὴν θέσιν σχήμ. 1.

ι. 'Ἐκτασις και κάμψις τοῦ κορμοῦ.

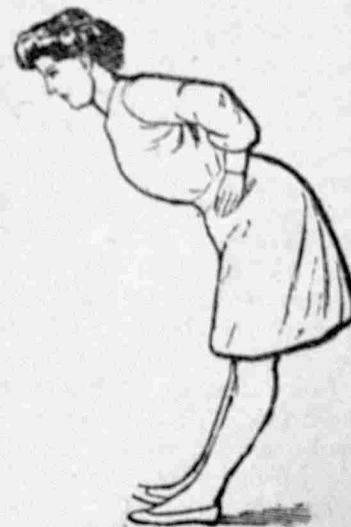
'Αναχωρούσα εκ της θέσεως «χεῖρες ἐπὶ τῶν ὀσφύων»,

1ος χρόνος : Ἡ μαθήτρια κάμπτει τὸν κορμὸν πρὸς τὰ ὀπίσω βραδέως, μετὰ τὰ ἰσχία και τὰς κνήμας ἀκινήτους και τὴν θέσιν τῆς κεφαλῆς κανονικὴν. Ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἔκτασις ἐκτελεῖται, ὡς οἶόν τε, κατὰ τὴν ἀνωτέραν μοῖραν τῆς ράχεως, ἄνευ προώσεως τῆς κοιλίας (σχ. 10).

2ος χρόνος : Ἡ μαθήτρια κάμπτει βραδέως τὸν κορμὸν πρὸς τὰ ἔμπροσ, (ἢ κινήσις γίνεται κατὰ τὴν ἄρθρωσιν τοῦ ἰσχίου), τηροῦσα τὴν ῥαχὴν εὐθείαν, ὀλίγον κοίλην, τὰ γόνατα εὐθέα, τοὺς ὤμους ἐξηλειμμένους και χα-

σχῆμα 10

σχῆμα 11

μηλοῦς, τὴν κεφαλὴν ἐν εὐθείᾳ γραμμῇ πρὸς τὸ σῶμα (σχ. 11).

(ἔπεται τὸ τέλος)

Μ. ΜΟΥΣΒΙΔΗΣ, Ιατρός.

Edmondo de Amicis

Η ΚΑΡΜΕΛΑ

Κατά μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ

ὑπὸ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦτο πράγματι εὐμορφη κόρη. Ἦτο ἓνας ἀπὸ τοὺς πειὸ εὐμορφους τύπους ἐκείνης τῆς ὑπερφάνου καὶ τολμηρᾶς ὠραιότητος τῶν γυναικῶν τῆς Σικελίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ ἀγάπη δὲν ἐμπνέεται πλέον, ἀλλ' ἐπιβάλλεται καὶ ταῖς πειότεραις φωναῖς μονάχα μὲ μιὰ ματιά, ἀπὸ ἐκείναις ταῖς βαθεῖαις καὶ ἀκίνηταις, αἱ ὁποῖαι πηγαίνουν μέσα ἔς τὰ βάθη τῆς καρδιάς καὶ κλέπτουν ἀπὸ ἐκείνον ποῦ κυττάζουν ἄλλην τόσην τόλμην, ὅσην αὐτὰ ἔχουν. Ἐίχε μαλλιά καὶ μάτια κατάμαυρα, μέτωπον μεγάλο καὶ σκεπτικό, καὶ τὰς κινήσεις τῶν φρυδιῶν ἐξαφνικάς, κομμένες καὶ γεμάτας δύναμιν καὶ ζωὴν, ἡ φωνὴ τῆς εἶχε μιὰ ελαφρὸν κούρασιν καὶ βραγχάδα καὶ τὸ γέλιο τῆς κάτι τι τὸ σπασμωδικό. Ἀφοῦ ἐγελοῦσεν, ἐσυνειθίζε νὰ κρατῇ ὀλίγην ὄραν τὸ στόμα μισανοιγμένο καὶ τὰ μάτια ὀλάνοικτα.

Γ'.

— Γιατί δὲν τὴν περιορίζουν; ἐρωτοῦσεν ὁ ἀξιωματικὸς τὸ ἴδιο βράδυ τὸν ἰατρόν, ἐμβαίνων μαζύ του εἰς τὸ καφενεῖον τῶν προϋχόντων, ἀφ' οὗ τοῦ ἐδιηγήθη τὸ ὅτι τοῦ συνέβη τὸ πρῶτ.

— Καὶ ποῦ θέλετε νὰ τὴν περιορίσουν; ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Σικελίας ἔμεινε περισσότερον ἀπὸ ἓνα χρόνον καὶ τὴν ἐδιηγήθησεν ὁ δῆμος μὲ ἔξοδον τοῦ ἄλλ' ἔπειτα, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ἐπήγαιναν στὰ χαμένα τὰ λεπτὰ καὶ ὁ καιρὸς, τὴν ἔφερον ὀπίσω ἔς τὸ σπίτι τῆς. Δὲν ὑπῆρχαν μεγάλα ἐλπίδες· πρῶτοι τὸ εἶπαν ἐκεῖνοι ἐκεῖ οἱ ἰατροὶ τῆς Σικελίας. Ἐδῶ τοῦλάχιστον εἶναι ἐλευθέρω ἢ καὶ μὲν ὅπως ὁ ἀέρας, καὶ μποροῦν καλὰ νὰ τῆς τὸ ἐπιτρέπουν, διότι, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς στρατιωτικούς, δὲν πειράζει κανένα.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἠρώτησε διατί δὲν πειράζει ἄλλον ἀπὸ τοὺς στρατιωτικούς.

— Μά! εἶναι μιὰ ἱστορία κομμάτι σκοτεινὴ· κύτταξε: Καθένας τὴν πλάττει ὅπως τὴν θέλει καὶ πρὸ πάντων ὁ λαός, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἀλήθεια γυμνὴ δὲν τοῦ ἀρέσει, καὶ θέλει πάντοτε νὰ βάζῃ καὶ κάτι τι τὸ ἰδικόν του. Ἐν τούτοις, τὸ πιστευότερον, ὅπως τὸ βεβαιώνουν καὶ οἱ περισσότεροι τοῦ τόπου προϋχόντες, εἶναι τὸ ἀκόλουθον: Ἄπ' ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, ἓνας ἀξιωματικὸς, ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπασματος, ὅπως εἶσθε ἐσεῖς τώρα, ἓνα πολὺ ὠραῖο παλληκάρι, τὸ ὁποῖον εἰπαιζε τὴν κιθάραν σὰν μουσικοδιδάσκαλος, καὶ ἐτραγουδοῦσε σὰν ἄγγελος, ἐρωτεύθηκε αὐτὴν τὴν κοπέλλα, ἡ ὁποία ἦτο τότε, καὶ εἶναι ἀκόμη, ἡ πειὸ εὐμορφη τοῦ τόπου...

— Εὐμορφη ἀλήθεια! διέκοψεν ὁ ἀξιωματικὸς.

— Καὶ ἡ κοπέλλα, φυσικά, ὀλίγο ἀπὸ τὴν εὐμορφη φωνὴν του, διότι ἐδῶ διὰ τὸ τραγοῦδι καὶ τὴν μουσικὴν πεθαίνουν, ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν κάμνει τὸ ἀξίωμα του, ὡς ἀνώτατος ἀρχηγὸς ὅλων τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τοῦ τόπου, καὶ πρὸ πάντων, διότι ἦτο ἓνα εὐμορφο παλληκάρι, ἐρωτεύθηκε μ' αὐτόν. Ἀλλὰ πῶς; Μιὰ ἀπὸ ταῖς ἀγάπαις ἐκείναις ποῦ ἐσεῖς μὲ καταλαμβάνετε· φωτιά, ἄντικρυ τῆς ὁποίας ἡ λίβρα τῶν ἠφαιστειῶν δὲν εἶναι τίποτε· ζούλειαις, πείσματα, τρέλλαις, πράγματα τραγικά. Ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν τῆς τῆς ἔμεινε μόνον ἡ μητέρα, μιὰ πτωχὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνον μὲ τὰ μάτια τῆς, καὶ τὴν εἰπαιζεν ὅπως ἠθέλε· λοιπὸν φαντάζεσθε τί ἐλευθερία... Καὶ εἰς τὸν τόπον ἤρχισαν νὰ μουρμουρίζουν πολλὰ· ἀλλὰ τὰ πράγματα ἀπέδειξαν κατόπιν τὸ ἐσφαλμένον τῶν ὑποψιῶν, ἀλλὰ δικαίως ἀφ' ἐτέρου ὡς ἐκ τῆς διαγωγῆς τῆς κόρης, καὶ τώρα ὅλοι πιστεύουν καὶ βεβαιώνουν ὅτι δὲν ἐγέννηκε κανένα κακό... Δύσκολον πολὺ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὀλίγον ἀπίστευτον, διότι λέγουν ὅτι ἐπερνούσανε ὀλομόναχοι καὶ μέσ' τὸ μεσημέρι. Ἀλλὰ ἡξεύρεις, εὐρίσκονται τοιοῦτοι χαρακτήρες, καὶ πρὸ πάντων εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπον, κοπέλλαις πολὺ ζωηραῖς, πολὺ ἐλευθεραῖς, αἱ ὁποῖαι ὅλην ἡμέραν εἶναι μέσ' ἔς τὰ πόδια τῶν ἀγαπητικῶν των, καὶ αἱ ὁποῖαι ποτέ τους δὲν ἔμαθαν τί θὰ πῇ ντροπή, αὐστηραὶ ὁμως, πεισματάραις, ἀπόρθητοι, ὡς ἐστιάδες. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ἔταξε νὰ τὴν στεφανωθῇ κ' ἐκείνη τὸ

ἔδεσε σὲ ψιλὸ μανδηλι καὶ ἔχασε ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς τ' αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια. Καὶ πράγματι, ἡξεύρεις, λέγουν ὅτι ὑπῆρχον ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας ἐφοβοῦντο μὴ πάθῃ τὸ μυαλό τῆς. Καὶ ἐγὼ τὸ πιστεύω. Ποῖός ἦμπορεῖ νὰ ἡξεύρῃ σὲ τί σημεῖον φθάνει ἡ ἀγάπη εἰς τὰς γυναῖκας τῆς ἰδιοσυγκρασίας αὐτῆς! Μιὰ φορὰ ἂν δὲν τῆς ἐπερναν ἀπὸ τὰ χέρια μιὰ κοπέλλα, τὴν ὁποῖαν ἐξούλευε, δὲν ἡξεύρω διὰ ποῖον λόγον, ἢ τὴν ξεμπερδεύε, ἢ ἄσχημα τὴν ἐγλύτωνε. Ἀκριβῶς ἐδῶ ἄντικρυ ἔς τὸ καφενεῖον τὴν ἐτσουρομάδισεν ἐμπρὸς εἰς ὄλους· ἦτο τρομερὰ σκηνή. Καὶ δὲν ἦτο ἡ μόνη. Δὲν ἦμποροῦσε πλέον γυναῖκα, διαβαίνοντας ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς, νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια εἰς τὰ παράθυρα, ἢ νὰ γυρίσῃ ὀπίσω καὶ νὰ τὸν κυττάξῃ ἂν τὸν ἀντάμωνε ἔς τὸν δρόμον, χωρὶς αὐτὴ νὰ τὴν φοβερῶσιν πῶς θὰ τὴν σῆσῃ σὰν ψάρι ἂν ξαναγυρίσῃ καὶ διη. Ἐπὶ τέλους ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἀποσπασματος· ὁ ἀξιωματικὸς ὑποσχέθηκε νὰ γυρίσῃ ὕστερα ἀπὸ μερικὸν μῆνα, ἡ κόρη τὸ ἐπίστευσε κ' ἐκεῖνος ἔφυγε καὶ ἂν τὸν εἶδες ἐσύ, ἴδον εἶδα κ' ἐγώ. Ἡ καὶ μὲν ἀρρώστησεν. Ἰσως ἀναλαμβάνουσα καὶ γάνουσα ἀπὸ λίγο-λίγο τὴν μικρὰν ἐκείνην τῆς ἐλπίδος σπῆθα, ἡ ὁποία τῆς ἔμεινε, θὰ τὸν ξεχνοῦσεν· ἀλλὰ πρὶν ἀκόμη νὰ πάρῃ ἐπάνω τῆς, ἐμαθε, δὲν ἡξεύρω πῶς, ὅτι ὁ ἀγαπητικὸς τῆς ἐστεφανώθηκε. Τὸ κτύπημα ἦτο φοβερόν· ἐτρέλλάθη. Νὰ ἡ ἱστορία.

— Καὶ ἔπειτα;

— Ἐπειτα, καθὼς σὰς εἶπα, τὴν ἔστειλαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Σικελίας· κατόπιν ἐγύρισε, καὶ τῶρα χρόνος πᾶει ποῦ εἶναι ἐδῶ.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἓνας στρατιώτης ἐφάνηκε εἰς τὴν θύρα τοῦ καφενεῖου καὶ ἐφώνησε τὸν ἰατρόν.

— Θὰ σοῦ πῶ τὸ τέλος ἀργότερα· γιὰ σου.

Ὁ ἰατρός εἶπεν αὐτὰ καὶ ἔφυγεν. Ὁ ἀξιωματικὸς, κάμνοντας νὰ σηκωθῇ καὶ χαιρετίσῃ, ἐκτύπησε δυνατὰ μὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ τραπέζι· μιὰ στιγμὴ κατόπιν ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴν ἀγορὰν νὰ φωνάζῃ:

— Τὸν ἄκουσα, τὸν ἄκουσα! Εἶναι ἐκεῖ μέσα!

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐφάνηκε ἡ τρελλὴ εἰς τὸ κατώφλι τῆς θύρας.

— Βγάλτε τὴν ἔξω!

Ἐφώνησεν ὁ ἀξιωματικὸς, σηκωνόμενος θυμωμένος ἐπάνω, σὰν νὰ τὸν ἀνετίναζε κανὲν ἐλατήριον· ἐπέταξαν ἔξω τὴν κόρη.

— Θὰ πάγω νὰ τὸν περιμείνω ἔς τὸ σπίτι! ἀκούσθηκε νὰ λέγῃ ἐκείνη ἀπομακρυνομένη. Θὰ πάγω νὰ τὸν περιμείνω ἔς τὸ σπίτι, τὸ λοχαγοῦδί μου.

Δ'.

Ἡ μητέρα τῆς Καρμέλας ἐκατοικοῦσεν εἰς ἓνα σπιτάκι κλισμένο εἰς μίαν ἄκραν τοῦ χωριοῦ, μαζύ μὲ δύο ἢ τρεῖς οικογενεῖας χωρικῶν καὶ ἐκέρδιζε τὸ ψωμί τῆς ράπτουσα ἀσπρορροῦχα. Ἐν τὰ πρῶτα χρόνια τῆς τρέλλας τῆς κόρης τῆς αἰ πλουσιώτεροι τοῦ τόπου οἰκογένειαι τῆς ἐδίδαν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καμμιὰ χρηματικὴ βιήθεια, ἀλλὰ πρὸ ὀλίγου ἔπαυσαν νὰ τῆς δίδουν. Οἱ εὐεργεταὶ εἶδαν ὅτι αἱ βοήθειαι δὲν ἔπιαναν τόπον, διότι ἡ κόρη δὲν ἠθέλε νὰ κοιμηθῇ καὶ νὰ φάγῃ ἔς τὸ σπίτι, οὐδὲ ἦτο δυνατόν νὰ φυλάξῃ γερὸ ἓνα καινούργιο φόρεμα οὔτε μίαν ἐβδομάδα. Καθένας ἡξεύρει τὸ πόσον ἡ καὶ μὲν ἐκείνη μητέρα ὑπέφερε καὶ μὲ πόσῃ ἀτελείωτῃ ὑπομονῇ ἐδοκίμαζε καθ' ἡμέραν νὰ κατορθώσῃ κάτι τι διὰ τὴν κόρη τῆς, ἀλλ' ὅλα ἦσαν ἀνωφελῆ. Κάποτε, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ παρακάλα, ἡ πτωχὴ κόρη ἄφινε νὰ τῆς φορέσουν κανένα καινούργιο φόρεμα, ἀλλ' ἔπειτα ἐξαφνικὰ τὸ ἐτραβοῦσε, τὸ ἐξέσχιζε καὶ τὸ ἐκουρέλιαζε ἔς τὴν στιγμὴν ἄλλοτε, μόλις ἔβγαине ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μητέρας τῆς κτενισμένη καὶ πλουμισμένη, ἔχωνε τὰ χέρια τῆς ἔς τὰ μαλλιά τῆς καὶ σὲ μιὰ στιγμὴν τὰ ξέλυσε καὶ τὰ ἐμπέρδευε καὶ τὰ ἔκαμνε σὰν φρύγανα.

Μέγα μέρος τῆς ἡμέρας ἐσυνειθίζε νὰ πηγαίνῃ καὶ νὰ γυρίσῃ ἔς τὰ βουνά, τὰ πειὸ ἀπόκρημνα καὶ ἐρημικά, χειρονομοῦσα, ὀμιλοῦσα καὶ γελῶσα δυνατὰ μονάχη τῆς. Πολλάκις οἱ ἀκροβολισταί, διαβαίνοντες ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη, τὴν ἔβλεπαν ἀπὸ μακρὰ νὰ βολοδέρνεται, νὰ φκιάσῃ κάτι πύργους ἀπὸ πέτρας, ἢ νὰ κάθεται ἀκίνητος εἰς τὴν κορυφὴν κανενὸς βράχου, μὲ τὸ πρόσωπον γυρισμένον εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ξαπλωμένην καταγῆς καὶ ἀποκοιμισμένην.

(ἀκολουθεῖ)

Τὴν ἔβλεπαν... νὰ κάθεται ἀκίνητος εἰς τὴν κορυφὴν κανενὸς βράχου μὲ τὸ πρόσωπον γυρισμένον εἰς τὴν θάλασσαν...

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ * * *

ΑΤΤΑΛΕΙΑ

Ἡ Ἀττάλεια ἢ Σατάλεια, κτισθεῖσα περὶ τὰ μέσα τοῦ Β' π. Χ. αἰῶνος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Περγάμου Ἀττάλου τοῦ Β' τοῦ Φιλαδέλφου, κεῖται ἐν τῷ μυκῷ τοῦ Παμφυλικοῦ κόλπου. Ἡ πόλις περιβάλλεται ὑπὸ διπλοῦ τείχους ἐν σχήματι Μακεδονικῆς περικεφαλαίας.

Ἡ Ἀττάλεια, ὑπαγομένη πολιτικῶς εἰς τὸν νομὸν Ἰκονίου, εἶνε ἔδρα μουτσαρίφου καὶ μητροπόλιτου. Ἀριθμεῖ 40,000 κατοίκων, ὧν τὸ μὲν $\frac{1}{3}$ εἶνε Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι, τὰ δὲ ἐπίλοιπα $\frac{2}{3}$ Τοῦρκοι μετ' ὀλίγων Ἀρμενίων καὶ τινων Ἑβραίων.

Ἡ Ἑλληνικὴ κοινότης διατηρεῖ ἐν Ἀρρυναγωγείον (ἐπτάτακτον ἀστυκὴν σχολὴν) μετὰ 8 διδασκάλων καὶ 298 μαθητῶν, ἐν Παρθυναγωγείον ἐξάτακτον μετὰ νηπιαγωγείου δύο τμημάτων, ὅπου διδάσκουσι 4 διδασκάλισσαι μετὰ ἰσαριθμῶν βοηθῶν, φοιτῶσι δὲ πλεον τῶν 400 μαθητρίαι καὶ νήπια, καὶ ἐν Νηπιαγωγείον μετ' ἑνὸς διδασκάλου ἐν τῇ συνοικίᾳ τῶν Ὑδρομύλων, ὅπου φοιτῶσι 50 νήπια· πρὸς συντήρησιν αὐτῶν ἐτησίως δαπανῶνται περὶ τὰς 460 λίρας Τουρκίας. Ὑπάρχουσι 5 ἐκκλησιαὶ καὶ 2 παρεκκλήσια· ἐν μὲν τῆς Παναγίας ἐν Πουγγαρίῳ (ἀρχαία Ὀλβία) πρὸς Δ. τῆς πόλεως, ἀνεγερθὲν δαπάναις τοῦ αἰοιδίμου Χ' Ἰωάννου Παπαζοῦλου, τὸ δὲ ἕτερον τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου ἐν Λάρα (ἀρχ. Μαγύδω) πρὸς Α., ἀνεγερθὲν ὑπὸ τῆς αἰμνήστου Χ' Δεσπ. Μαλλιμαπτόγλου

Σωματεῖα ἀπὸ τῆς ἀναστηλώσεως τοῦ Συντάγματος ἰδρύθησαν τὰ ἑξῆς: α') Ὁ Μουσικὸς «Σύλ-

λογος «Ὁρφεύς», ὅστις διὰ τῶν δραστηρίων ἐνεργειῶν τῶν νεαρῶν αὐτοῦ μελῶν, λίαν εὐδοκίμως καλλιερῶν τὴν θεῖαν τοῦ Ὁρφέως τέχνην, περιλαμβάνει προσέτι καὶ τμημα χοροῦ, γυμναστήριον καὶ ἀναγνωστήριον β') ὁ Μαθητικὸς Γυμναστικὸς Σύλλογος «Δούης» καὶ γ') ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν ὁ «ἅγιος Παντελεήμων».

Ἡ Ἀττάλεια διενεργεῖ σπουδαῖον ἐμπόριον ἐξα-

γωγῆς εἰς δημητριακοὺς καρποὺς, βαλανίδια, ξυλείαν κλπ.

Ἡ εἴσοδος τοῦ λιμένος ἐκλείετο ἄλλοτε διὰ σιδηρᾶς ἀλύσεως, ἣτις, ἀφαιρεθεῖσα τῷ 1472 ὑπὸ τοῦ Παλικοῦ στόλου, φυλάσσεται μέχρι τῆς σήμερον ἐν τῷ Βατικανῷ μετ' ἀναμνηστικῆς ἐπιγραφῆς.

ΣΤ. Ι. ΠΑΠΑΖΟΥΛΟΥ

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Ἐγὼ καὶ δέκα πέντε χωρικοὶ ἀνεβαίναμε πρωτὶ-πρωτὶ τὸν καταχιονισμένον ἀνήφορο, ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὴν Παλιοκαρυὰ στὸς Γκρόπες, ἕνα ἀπὸ τὰ ψηλότερα διάσελλα τοῦ Πίνδου, τὸ κλειδὶ τοῦ δρόμου, ποῦ πηγαίνει ἀπὸ τὰ Τρίκκαλα στὴν Βιτσιόστα, πρωτεύουσα τοῦ δήμου Κωθωνίων.

Ἀνεβαίναμε-ἀνεβαίναμε τὸν καταχιονισμένον ἀνήφορο καὶ ὄλο ἀνεβαίναμε. Οἱ συνοδοιπόροι μου πήγαιναν στὰ σπίτια τους φορτωμένοι—ἐπειδὴ δὲν ἔβγαιναν τὰ φορτηγὰ ζῶα—ποῖς εἴκοσι ὀκτάδες ἀραποσιτάλευρο, ποῖς τριάντα, καὶ ἐγὼ πήγαινα, μ' ἕνα χωροφύλακα συνοδεία, ὡς διοικητικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπαναληπτικῆς ἐκλογῆς τοῦ δήμου Κωθωνίων.

Ἐκείνην τὴν χρονιά, στὰ 1891 (αἱ! χρόνια, καϊμένα χρόνια, εἴκοσι χρόνια πρὶν, πῶς πετάτε ἀπὸ μπροστά μας ἔτσι φτερωτὰ σὰν ἀστραπή!) εἴχαμε μεγάλη χιονοσοδεῖα. Ὁλος ὁ κάμπος τῆς Θεσσαλίας εἶταν κατασκευασμένος ἀπὸ δυὸ πῆγες χιόνι καὶ παραπάνω, ποῦ θὰ εἶπῃ ὅτι τὰ θεσσαλικά βουνά, καὶ

μάλιστα ὁ Πίνδος, εἶχαν τοῦλάχιστο τριπλάσιο χιόνι. Τὸ χιόνι ὅμως στὰ βουνά δὲν εἶναι σὰν στοὺς κάμπους ὁμοίμορφο στὸ βάθος, ἀλλ' ἄλλοῦ εἶναι ἕναν πῆγυ, ἄλλοῦ δυὸ ὡς πέντε, καὶ ἄλλοῦ, στὰ λακκώματα, δέκα καὶ ὡς πενήντα πῆγες! Σὲ πολλὲς μεριεὲς ὁ ὄδοιπόρος βαδίζει ἑνάερα, στὸν δρόμο τῶν πούλιων, ὄργιες ψηλότερα ἀπὸ τὲς κορφὲς τῶν πλειὸ ψηλῶν πεύκων, ἐλατιῶν καὶ ὄξυῶν.

Τρεῖς ὥρες ἀνεβαίναμε τὸν καταχιονισμένον ἀνήφορο καὶ τελειωμὸ δὲν εἶχε. Ὅλο ἀνεβαίναμε, καὶ ἀνεβαίναμε, καὶ ἀνεβαίναμε σιωπηλοί, χωρὶς μιλιὰ, χωρὶς τραγοῦδι, ὁ καθένας ἀκκουμπώντας στὸ ραβδί του, σκυφτὸς καὶ μελαγχολικὸς, καὶ ὁ ἀτέλειωτος ἀνήφορος, ποῦ δὲν βλέπαμε οὔτε τὴν ἀρχὴν του οὔτε τὸ τέλος του, μᾶς φαίνονταν σὰν καταδίχη, ποῦ ἔπρεπε νὰ τὴν τραδήσωμε, καταβάλλοντας κάθε σωματικὴ μας δύναμη.

Ἀναιδαίνοντας-ἀναιδαίνοντας κυκλωμένοι ἀπὸ τὸ χιονοσύννεφο τὸσες ὥρες, μοῦ φαίνονταν ὅτι ἀνεβαίναμε στὰ οὐράνια, μέσα στ' ἀπέραντα, καὶ ἔτρεμε τὸ κορμί μου στὴν ἰδέα μὴν γλυστρήσωμε ἐπ' ἐκεῖ ψηλά καὶ πέσωμε κάτω . . . στὸν κάμπο τῆς Θεσσαλίας. Κι' ἂν ὁ κόπος τοῦ ἀνηφόρου δὲν εἶταν συντροφικὸς, διότι ὁ καθένας τὸν ἔκανε γιὰ λογαριασμὸ τῶν ποδαριῶν του καὶ τὸν πλεμονιῶν του καὶ τῆς καρδιάς του, ὅμως μὴ στενὴ ἀλληλεγγύη μᾶς ἔδενεν ὅλους, καὶ ὄλοι, ὅπως εἴμαστε, ἀποτελούσαμε μὴ ἀνθρώπινη ἀλυσίδα, ποῦ σέρνονταν, σὰν ἀπ' ἀόρατο χέρι, τὸν ἀνήφορο γιὰ τὲς Γκρόπες!

Χιόνι καὶ ἀπὸ κάτω, χιόνι καὶ ἀπὸ πάνω, χιόνι καὶ ἀπ' ὀλόγυρα, καὶ ἂν καὶ ἡ ὥρα εἶταν

ἔντεκα τῆς ἡμέρας, πρὶν τοῦ μεσημεριοῦ, ἡ ἡμέρα ὅμοιαζε σὰν βαθεῖα χαραυγὴ, πολὺ πρὶν βγῆ ὁ ἥλιος, σὰν τὴν ὥρα ποῦ σμίγει ἡ ξεχωρίζεται ἡ Νύχτα μετὰ τὴν Ἡμέρα. Πέντε δρασκελεὲς τόπο δὲν ἔδλεπε κανεὶς ὀλόγυρά του. Χιονοκρατία τρομερὴ. Δὲν τὸ πατούσαμε μόνο τὸ χιόνι καὶ δὲν τὸ δεχόμαστε ἀπάνω μας, ἀλλὰ καὶ τ' ἀναπνέαμε.

Μᾶς πέθαινε ἡ κούραση. Κάπου-κάπου καθόμαστε νὰ ξεκουραστοῦμε καὶ γλυκαινόμαστε στὴν ξεκουρασιά, ἀλλ' ἔταν ξαναρχίζαμε τὸν φριχτὸν ἀνήφορο, νομίζαμε, ὅτι πλάκες μολύβια κολλοῦσαν στὰ ποδάρια μας . . .

Ἀνεβαίναμε-ἀνεβαίναμε καὶ ὄλο ἀνεβαίναμε φορῶντας τραγομάλλινα ὑποδήματα, τὰ περίφημα σγκαρόνια, γιὰ τὸ χιόνι εἶταν σκληρὸ καὶ δὲν φοβούμαστε, ἀλλοιώτικα ἔπρεπε νὰ φορέσωμε τὲς κλάπες, ἕνα εἶδος στρογγυλοῦ πλεματιοῦ, μὲ διάμετρο μισοῦ πῆγυ, καὶ γερὸν κόθρο, ἀπάνω στὸ ὅποιον δένεται ἡ πατούσα τοῦ ποδαριοῦ καὶ ἔτσι οἱ πατημασιεὲς γίνονται μεγάλες σὰν ἀποτυπώματα μικροῦ κόσκινου καὶ δὲν βουλλάει μέσα ὁ ὄδοιπόρος.

Ἀνεβαίναμε-ἀνεβαίναμε καὶ ὄλο ἀνεβαίναμε. . . Οἱ στιγμὲς μᾶς μᾶς φαίνονταν ὥρες, καὶ οἱ ὥρες χρόνια. Ὁ ἔδρωτας, ποῦ χύνονταν στὸ πρόσωπό μας, γένονταν ἀμέσως κρούσταλλο, καὶ ὁ ἀχνός, ποῦ ἔβγαине ἀπὸ τὸ στόμα μας, ἢ καὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπό μας, γένονταν χιλιᾶδες, μυριάδες κρουσταλλένια σφαιρίδια, σὰν μικροσκοπικὰ μαργαριτάρια καὶ χύνονταν καὶ χάνονταν ἀπάνω στὸ χιονισμένον ἔδαφος.

Ἀνεβαίναμε καὶ ἀνεβαίναμε καὶ ὁ ἀνήφορος δὲν εἶχε τελειωμὸ! Φριχτὴ ἀπελπισία! Ἐνόμιζα ὅτι αἰῶνια θ' ἀναιδαίναμε καὶ ὅτι μόνον τὴν

Δευτέρα Παρουσία θὰ κατωρθώναμε ν' ἀναιδούμε στήν γῆ τῶν ὀνείρων μας, στήν πολυπόθητη Ἐδέμ, ἀπάνω στές Γκρόπες, γιά νὰ σωθοῦμε ἀπό τὸν κοίφοπόδαρο τὸν ἀνήφορο.

Βγήκαμε τέλος στές πολυπόθητες Γκρόπες!

Εἶταν μεσημέρι καὶ περίττο καὶ μᾶς φαίνονταν σὰν σουρουπώματα. Δὲν πέρασε μιὰ στιγμή κι' ἀκούμε ἕνα τρομερώτατο θόρυβο, ποῦ δὲν εἶχαμε ἀκούσει ὡς τὰ τότε κανένας μας στήν ζωὴ του, θόρυβο, σὰν καταδικαστὰ πολλῶν καὶ μεγάλων ποταμῶν μαζὺ, σὰν ἀπέραντη τρικυμία, σὰν μούγκρισμα μανιασμένων ὠκεανῶν. Τὰ πεῦκα καὶ τὰ ἔλατα στέκονταν γύρω μας σὰν πελώρια ἀπελέκητα ἀγάλματα, ντυμένα χιόνι ἀπὸ τὴν κορυφή ὡς τὴν ρίζα.

— Κακὰ τὴν ἔχομε! (εἶπεν ἕνας ἡλικιωμένος συνοδοιπόρος μας μελαγχολικά). Ἐχομε μπροστά μας χιονοτρικυμιὸ καὶ πρέπει ν' ἀρπαχτοῦμε τὸ γληγορώτερο ἀπὸ τὰ δέντρα, ἢ νὰ γυρίσωμε πίσω ἀπὸ τές Γκρόπες, ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ῥθθαμε, ἀλλοιώτικα θὰ μᾶς πάρῃ ὁ ἀέρας καὶ θὰ μᾶς πετάξῃ σὰν σάφαρα στ' ἄχανο...

Ἐπάγωσε ἡ καρδιά μας ἀπὸ τὸν φόβο.

Ἄλλ' ἡ βουὴ ἐξακολουθοῦσε ν' ἀρχεται ἀπὸ μακρὰ-μακρὰ, τρομερὴ καὶ κοσμοσειστρα, κι' ἐκεῖ ποῦ ἐτοιμαζόμαστε νὰ ξαναγυρίσωμε πίσω ἀπὸ τές Γκρόπες, ὁ ἴδιος συνοδοιπόρος ξαναφώναξε:

— Γλήγορ', ἀδέρφια, νὰ πιαστοῦμ' ἀπ' τὰ δέντρα, γιὰ τὴν χαθήκαμε! Δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ γυρίσωμε!

Πρόφθασε νὰ εἰπῇ αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἡ φοβερὴ χιονοθύελλα μᾶς περικύκλωσε! Θεέ μου, φύλαττε!

— Δόσ' τε τὰ χέρια σας ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο (φώναξε ὁ ἴδιος) καὶ πιαστήτε σφιχτά, γιὰ τὴν χαθήκαμε!

Ὅπως εἶμαστε μὲ τὰ φορτία μας, ἄλλοι στὴν ράχη, πιαστήκαμε σφιχτά ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο καὶ σχηματίσαμε ἕνα κύκλο. Σὲ μιὰ στιγμή θὰ εἶμαστε χαμένοι, ἂν δὲν πιανόμασταν χέρι μὲ χέρι. Ἐνα φοβερὸ μούγκρητό, ποῦ δὲν εἶχα ἀκούσει ποτέ μου ὡς ἐκείνη τὴν στιγμή, ἀκούστηκε, σκίζοντας τ' αὐτιά μας καὶ τὴν καρδιά μας. Γιά μιὰ στιγμή ὁ στενωτάτος ὀρίζοντάς μας ξάνοιξε γιά νὰ ἰδοῦμε καλύτερα τὸν θάνατο μὲ τὰ μάτια μας, καὶ νὰ τὸν ἀκούσωμε μὲ τ' αὐτιά μας. Ἐνα ἄσπρο σύννεφο, σὰν οὐράνια στήλη, ποῦ ἔσμιγε τὴν γῆ μὲ τὸν οὐρανὸ, σὰν ἀσπροφορεμένος ὑπερκόσμιος γίγαντας, μὲ φοβερὸ βουητό, μὲ ἀπάνθρωπη λύσσα, μὲ μανία ἑκατομμύριων δαιμόνων, ἔρχονταν κατ' ἐπάνω μας, σὰν τρικυμισμένος ὠκεανός, σὰν ὀργὴ Θεοῦ!

Κοντὰ μας, δεξιά, εἶταν μιὰ ὄξυ ἀπέρφηλη σὰν μαρμαρένια στήλη, ἀπὸ τὸ χιόνι.

— Νὰ πιαστοῦμ' ἀπ' τὴν ὄξυ ἐκεῖ-δὰ!...

Φώναξε ἀπελπιστικά ὁ ἴδιος σύντροφός μας, ποῦ αὐτοχειροτονήθηκε ἀρχηγός μας.

Ὁ μέγας ἄσπρος στύλος, πηδῶντας ράχες καὶ βουνά, ἔρχονταν-ἔρχονταν φοβερός κατ' ἐπάνω μας.

— Γλήγορα! (ξαναφώναξε) γιὰ τὴν ἀλλοιώτικα χαθήκαμε!

Κι' ἀμέσως ἀνοιξαμε τὸν κύκλο, κι' ὅπως εἶμαστε χειροπιασμένοι, πεταχτήκαμε στήν ὄξυ, τὴν περικυκλώσαμε καὶ ξανασηματίσαμε πάλι τὸν κύκλο.

— Γλῶσέ μας, Θεέ μου!

Φώναξε ὁ καθέννας, κι' ἕνα ἱερὸ ἔνστικτο

μᾶς βίαζε νὰ κάνωμε τὸν σταυρό μας, ἀλλ' εἶχαμε σφιχτοπερασμένα καὶ τὰ δύο μας τὰ χέρια στὸν ἄλυσσο τοῦ κύκλου.

Ἡ χιονοθύελλα ἔρχονταν-ἔρχονταν, χορεύοντας καὶ βουστραγουδώντας, καὶ σὲ μιὰ στιγμή μᾶς πλάκωσε. Πεῦκα κι' ἔλατα κι' ὄξυες ἔγερναν τὸ κορμί τους πρὸς τὰ ἔμπρός, σὰν νὰ τὰ πκράσερνε ἄγρια πλημμύρα. Ὁ ὀρίζοντάς μας πάλι στένεψε καὶ τὸ χιονοσύνεφο μᾶς γράπωσε γιά νὰ μᾶς ἀρπάξῃ καὶ νὰ μᾶς παρασύρῃ στήν μανία του σὰν πελεκούδια.

— Μεγάλῃ ἀναμοκαταίθασιά! (φώναξε ἐκεῖνος ποῦ εἶχε τὸ πρόσταγμα). Μὴν ἀπολυθῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἄλυσίδα, γιὰ τὴν πάει καλαχαμένος.

Μὰ τ' εἶδαν τὰ ματάκια μας! Ἡ γιγάντια ὄξυ, ποῦ εἶχαμε πιάσει ὡς ἄγκυρα σωτηρίας μας, στήν ὀρμὴ τῆς χιονοθύελλας ἔσπασε ἔρριζα κι' ἔπεσε καταγῆς κατὰ ἡλίου, σὰν νικημένος τιτάνης. Σ' αὐτὸ ἐπάνω, ποῦ βᾶσταξε ἕνα δευτερόλεπτο, ὁ κύκλος μας διεσπάστηκε καὶ βρεθήκαμε ὁ καθέννας χωρισμένος μέσα στές ντιχαλωσιές τοῦ γκρεμισμένου δέντρου καὶ σφιχταγκαλιασμένος ἕνα γερὸ κλωνάρι. Τόση εἶταν ἡ βουὴ κι' ἡ δύναμη ἐκείνης τῆς χιονοτρικυμίας, ὥστε νομίζαμε ὅτι θὰ κόψῃ ἔλο τὸ κορφοβούνη, ποῦ βρισκόματτε καὶ θὰ τὸ πετάξῃ μαζὺ μ' ἐμᾶς, σὰν σακκὶ γεμάτο ἄχυρο, μακρὰ, κάτω στὸν Κάμπο τῆς Θεσσαλίας!

Ἐγὼ εἶχα πιαστῆ δυνατὰ ἀπὸ ἕνα καλὸ κλωνάρι, γιά νὰ μὴ μὲ πετάξῃ στὸν ἀγέρα ἡ γιγάντια μανία τῆς χιονοταραχῆς. Τὸ ἴδιο ἔκαναν κι' οἱ ἄλλοι οἱ συντρόφοι. Τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρησίας εἶταν ὁ μεγαλύτερος προστάτης μου σ' ἐκείνη τὴν φοβερὴ καὶ τρομερὴ ὥρα, ποῦ ὁ θάνατος μοῦ παρουσιάζονταν ὄχι ὅπως εἶχα συνηθίσει ὡς τότε νὰ τὸν φαντάζωμαι ἀπὸ τὴν δημοτικὴ μας ποίηση, σὰν ἕνας μαυροφορεμένος ὑπεράνθρωπος, καθάλλα ἀπάνω σὲ μαῦρο ἄλογο, κρατῶντας στὸ χέρι αἱματωμένη ἔρεπανά, ἀλλὰ κατασπροντυμένος, καθάλλα ἀπάνω σὲ χιονοχιτισμένη καταγιδα, πούνη ἀξία νὰ ξεριζώσῃ καὶ βουνά.

Ἡ χιονοτρικυμία εἶταν στὸ κατακόρυφο τῆς δόξας τῆς. Τὸ χιόνι, ποῦ ἔρχονταν ἀπὸ πάνω κι' ἀπ' ὀλόγυρα, καὶ τὸ χιόνι, ποῦ σηκόνονταν ἀπὸ καταγῆς, λάβαινε ζωὴ καὶ γένονταν στοιχεῖο φοβερὸ καὶ περνοῦσε ἀπ' ἀπάνω μας σὰν ὀργὴ Κυρίου μ' ἀστραπῆς γληγοράδα.

Πόσο μεγάλο εἶταν! Διάβαινε-διάβαινε μπροστά μας, σὰν φοβερὴ καὶ γιγάντια παρέλαση στοιχείων καταστροφῆς, μὲ τὴν φοβερὴ του πνοὴ καὶ δὲν εἶχε τελειωμό. Προσπαθοῦσε νὰ μᾶς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ κλωνάρια, ποῦ εἶχαμε ὁ καθέννας ἀγκαλιασμένα, ἀλλ' εἶμαστε μέσα στές ντιχαλωσιές τῆς ριζοκομμένης ὄξυας καὶ στόμιονε ἡ δύναμή του.

Καὶ σέρνονταν καὶ σέρνονταν μπροστά μας ἡ χιονοθύελλα, σὰν φοβερὸ φεῖδι, ποῦ διάβαινε-διάβαινε χωρὶς τελειωμό. Χιλιᾶδες λεγεῶνες δαιμόνων διάβαιναν-διάβαιναν... κι' ἀπάνω στήν ἀτελείωτη χιονοποντή, ἡ ἀδιάκοπη καὶ τρομερὴ βουὴ, ποῦ συνώδευε τὴν μανία τοῦ ἀνέμου, ποῦ ρίχνονταν ἀπάνω μας, σὰν λυσσιασμένο θεριό, μοῦ φαίνονταν σὰν βουὴ κόσμου, ποῦ γκρεμίζονταν καὶ κυλιῶνταν νὰ καταποντιστῇ σ' ἀπέραντη ἄβυσσο!

Χιόνι τὸ ἔδαφος, χιόνι ὁ οὐρανός, χιόνι ὁ ἀέρας, χιόνι ἡ ἀναπνοή, ὅλα χιόνι! Μαζώ-

μένοι ἐκεῖ κι' ἀρπαγμένοι ὁ καθέννας ἀπὸ τὰ κλωνάρια τῆς προστάτρας μας ὄξυας, ποῦ καταστράφηκε αὐτὴ γιά νὰ σώσῃ ἐμᾶς, ἀγωνιζόμαστε καὶ πολεμοῦσαμε ἐναντίον τῶν μεγαλύτερων στοιχείων τοῦ Κόσμου, τοῦ Κρόου καὶ τοῦ Ἀνέμου, χωρὶς κανένα ὄπλο. Ὅχι χωρὶς κανένα ὄπλο. Εἶχαμε ὄπλα τὴν γκρεμισμένη ὄξυα καὶ τὴν ψυχὴ μας. Ἐβλέπαμε τὸν θάνατο μὲ τὰ μάτια, ἀλλ' ἡ ψυχὴ μας φύλιαζε στὰ βάθρα τῆς καρδιάς μας, σὰν τρομαγμένη πετροπέρικτα, ποῦ περνάει ἀπ' ἀπάνω τῆς κοπάδι γερακιῶν. Κι' ἐνῆ ὁ θάνατος ἔπνεε ἀπάνω μας μ' ὄλην τὴν τρομερὴ του δύναμη, ὁ νοῦς μου πότε πετοῦσε ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, σὰν πουλλί, στὸ γελαστὸ χωριό μου, ποῦ εἶναι χειμαδιὸ καὶ πολὺ σπάνια τὸ πατάει τὸ χιόνι—καὶ τοῦτο γιά μιὰ-δουὸ τὸ πολὺ μέρες—καὶ χαίρεται τὸν ἡλιό, κι' ἔβλεπα τοὺς δικούς μου ἀόρατος, καὶ πότε γύριζε λαχταρισμένος στὸ καύκαλό μου, ὅταν ἡ ἀγριακαίρια φούσκωνε περισσότερο καὶ μοῦ ἔπιανε τὴν ἀναπνοή.

Γιά μιὰ στιγμή ἡ βουνίσια ἡ τρικυμία θέριψε πλειότερο ἀκόμα. Ὁξυές, πεῦκα, ἔλατα γκρεμίζονταν γύρω μας κι' ἔπεφταν μὲ μεγάλο-μεγάλον κρότο, σὰν νικημένοι τιτάνες, ὕστερα ἀπὸ τρομερὸν πόλεμο. Μοῦ φαίνονταν ὅτι ὄλος ὁ Πίνδος ἀρχισε νὰ ξεριζώνεται καὶ νὰ κλωνίζεται νὰ γείρῃ νικημένος ἀπάνω στήν Θεσσαλία!

— Ἐ! (εἶπα μέσα μου) τόσο εἶταν τὸ φωμί μας!

Ἐκανα τὸ σταυρό μου κι' ἔκλεισα τὰ μάτια μου, ὄχι γιά μὴν ἰδῶ τὸν θάνατο, ποῦ μ' ἐκύκλωνε μὲ τόση ἀρρητὴ καὶ μεγαλόπρεπη ὠραιότητα, κι' ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν βλέπω ἀχόρταγα, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα πλεὶ ὅ νὰ τὰ βαστάξω ἀνοιχτὰ ἀπὸ τὴν κούραση.

Ἀμέσως ἕνα γλυκὸ μαγικὸ θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά μου: χοντροκούτσουρη φωτιά καὶ τραπέζι φορτωμένο ὀρεχτικά φαγητά. Πυρόνομουν-πυρόνομουν καὶ δὲν ζεσταίνομαι, ἐπιανα τὰ κάρβουνα μὲ τὰ χέρια μου καὶ δὲν καίγομαι, ἔτρωγα-ἔτρωγα ἀπ' ὅλα τὰ φαγητά καὶ δὲν χόρταινα...

— Τί εἶταν αὐτό;

Δὲν ξέρω πόση ὥρα πέρασε.

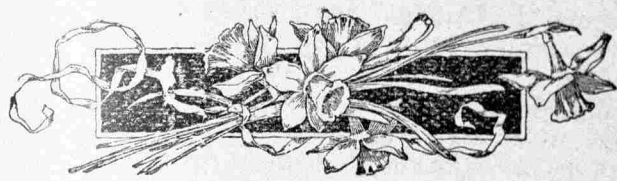
Ὁ χωροφύλακάς μου μ' ἔπιανε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μ' ἐκουνοῦσε δυνατὰ.

Ἄνοιξα τὰ μάτια μου... Καίμωμον... ἢ καλύτερα εἶμουν κρουναρκωμένος.

Οἱ χιλιᾶδες λεγεῶνες τῶν ἄσπρων δαιμόνων, τῶν ἄσπρων γιγάντων, τῶν ἄσπρων τιτάνων, τῶν ἄσπρων τρικυμιῶν, θυελλῶν, καταγιδῶν, ποῦ διάβαιναν ἀπὸ μπροστά μας μὲ τὴν περηφάνεια τῆς δύναμης τῆς καταστροφῆς, δὲν φαίνονταν πλεῖο... Εἶχαν τραθήσει πέρα ἀπὸ τὸν Πίνδο, πέρα ἀπὸ τὴν Θεσσαλία, πέρα ἀπὸ τὴν θάλασσα, πρὸς τὴν Ἀσία. Ἐνα ἡμερὸ χιόνι, σὰν ἀπραντο κοπάδι μελισσιῶν, ἀρχισε νὰ πέφτῃ γλυκὰ-γλυκὰ, κι' ἐμεῖς ξεκινήσαμε τὸν κατήφορο γιά τὴν Βρύση τοῦ Χατζηπέτρου, ἐξακολουθώντας τὸν δρόμο γιά τὴν Βιτσίστα, τὴν περίφημη πρωτεύουσα τοῦ πλεῖο περίφημου δήμου τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου, τοῦ Δήμου Κωθωνίων!

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Ο ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ

(Μυθιστορία πρωτότυπος)

Τὰ προηγούμενα.

Ὁ Θρασύβουλος Ζωκίδης ἠγάπησε παραφόρος τὴν Ἑλένην, κόρην τοῦ Ἰακώβου Δώρου καὶ σύζυγον τοῦ Ἰβάν Ρώκοβιτς, ἀνδρὸς φαύλου. Ἐκ τῶν σχέσεων τούτων ἐγεννήθη ὁ Εὐτύχιος. Ἡ Ἑλένη, αἰσθανθεῖσα τὰ σημεῖα τῆς μητρότητος καὶ ἀπεχθανομένη τὸν σύζυγόν της, ἐζήτησε παρὰ τοῦ πατρὸς της διαζύγιον. Ὁ Ἰακώβος Δῶρος ὀργίζεται, φοβούμενος τὸ σκάνδαλον, καὶ πυροβολεῖ κατὰ τῆς θυγατρὸς του, ἣν πληγώνει εἰς τὸν βραχίονα. Ἡ Ἑλένη, θεραπευθεῖσα, φθάνει εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐμενεν ὁ Θρασύβουλος, μεθ' οὗ συνέζη μὴνὰς τινάς. Ἄλλ' ὁ θεῖος τοῦ Θρασυβούλου θὰ διήρχετο μετ' ὀλίγον ἐκ Κων/πόλεως, ὁ νέος δέ, γνωρίζων ὅτι θὰ προκαλέσῃ τὴν ὀργὴν του, ἀπέκρυψε τὰς σχέσεις του. Ἄλλ' ὁ θεῖος εἰς Ὀδησὸν ἐμαθε τὰ συμβάντα καὶ ἐπιστρέφει ὀργισμένος ἐναντίον τοῦ Θρασυβούλου, τὸν ὁποῖον ἐζήτησε ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τῆς Ἑλένης, ἐπειδὴ δ' ἐκεῖνος ἤρνετο, τὸν παύει ἀπὸ τῆς θέσεώς του καὶ τὸν ἀποδιώκει.

↑

Αὐτὰ ἐσκέπτετο καὶ ἐν τῷ μεταξὺ προέβαιναν εἰς συμφωνίας μὲ μερικὸς μεγάλους καπνεμπόρους τῆς Θράκης.

Αἱ διαπραγματεύσεις ἔβαινον πρὸς εὐτυχὲς τέλος· ὁ δὲ Θρασύβουλος, θέλων νὰ ἐπισπεύσῃ τοῦτο, ἀπεφάσισεν ἐν ταξιδίῳ μέχρι Καβάλλας καὶ Ξάνθης.

Ἀνεκοίνωσε τὸν σκοπὸν του εἰς τὴν Ἑλένην, τῆς εἶπεν ὅτι δὲν θὰ ἔλειπε περισσότερο τῶν δέκα ἡμερῶν, ὅτι τακτικώτατα μὲ κάθε τραῖνο θὰ ἐλάμβανεν εἰδήσεις του καὶ μίαν πρωΐαν τὴν ἀπεχαιρέτησε μὲ θερμὰ φιλήματα.

Ὅταν ἐπέβη εἰς τὸν σιδηρόδρομον, ὁ Θρασύβουλος ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του νὰ αἰμάσῃ.

— Μήπως τοῦ προεμήνυε κανὲν κακόν;

Ἄλλὰ καὶ εἰς τῆς Ἑλένης τὴν ψυχὴν μία ἀόριστος μελαγχολία ἐπεπόλαζε, τόσο βαρεῖα, ὅσον καὶ ἀδικαιολόγητος.

— Διατί; ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τῶν δακτύλων της, διατί πλῆττω; . . . Ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ τὸν Θρασύβουλον ἀπὸ κάθε κακόν . . .

⌘

Ἐπὶ τὴν Ἑλένην καὶ τὴν Ἑλένην ἡ μία, ὅσονδήποτε βαρεῖα καὶ ἂν εἶναι, ὅσονδήποτε μεγάλη, εἶναι πάντοτε ὑποφερτὴ ἀπὸ τὰς γενναίας ψυχάς, διότι τὸ αἰτιὸν της εἶναι γνωστόν, διότι ἡ σκέψις μετὰ τῆς φρονήσεως δύναται εἰς αὐτὴν ν' ἀντιδράσῃ. Ἐνῶ ἡ ἄλλη ἔρχεται ὡς μία ἀοριστία εἰς τὴν ψυχὴν, τὴν ὁποῖαν καλύπτει ὡς μελανὸς πέπλος, ὅπισθεν τοῦ ὁποῖου τὰ πάντα φαίνονται ἀμαυρά, τὰ πάντ' ἀποτρόπαια. Ἀτενίζει τὸ μέλλον μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀπαισιοδοξίας καὶ μετὰ τῆς βαρυτέρας δυσθυμίας τὸ παρόν. Σκοτίζει τὸν νοῦν καὶ φέρει μίαν ἀνατριχίαν εἰς τὴν καρδίαν οὐδὲν δύναται ν' ἀνασῶρῃ τὸν πέπλον τοῦτον, οὐδὲν ν' ἀποδιώξῃ τὴν κατάστασιν ταύτην, ἡ ὁποία γεννᾶται ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ τροφοδοτεῖται μὲ τοὺς ἀπιθᾶτους φόβους τοῦ μέλλοντος. Νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ ψυχὴ τότε ἀποσπᾶται ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τοῦ βουνοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ρίπτει ἐν βλέμμα εἰς τὰς ἐξαφανιζομένας σκηνογραφίας τοῦ παρελθόντος, ἐνῶ μάτην ζητεῖ νὰ διαπεράσῃ τὴν ὀμίχλην τοῦ μέλλοντος.

Οὐδὲν δύναται ν' ἀπαλλάξῃ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὰν ταύτην διάθεσιν, οὐδὲν ἕτερον ἢ ἐν δάκρυ, εἰς τὸ ὁποῖον συγκεντροῦται ἡ ἀόριστος αὕτη θλίψις ὡς εἰς τὴν δρόσον· οἱ πληκτικοὶ τῆς ὀμίχλης ἀτμοί.

Ἐς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁμοῦ τῆς Ἑλένης τὸ σωτήριον αὐτὸ δάκρυ δὲν ἐπεφαινετο.

⌘

Ἐπτά ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀφ' ὅτου ὁ Θρασύβουλος εἶχεν ἀναχωρήσει· καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἡ Ἑλένη ἐλάμβανεν ἐπιστολάς του τὴν μίαν περισσότερο τῆς προηγουμένης χαρμόσυνον. Εἰς τὴν πρώτην τῆς ἀνῆγγελε τὴν αἰσίαν εἰς Ξάνθην ἄφιξίν του, εἰς τὴν δευτέραν τὴν θερμὴν δεξίωσιν, μεθ' ἧς ἐγένετο δεκτός, εἰς ἄλλην τὰς πρώτας συμφωνίας του, εἰς ἕτεραν τὴν εὐάρεστον λῆξιν τῶν διαπραγματεύσεων καὶ εἰς τὴν τελευταίαν τὸν μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐρχομόν του. Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐπιστολαί, αἱ ὁποῖαι ἐγενεσκον ἀνέγραφοι τὰς εὐχαρίστους ταύτας εἰδήσεις, ματαίως ἠγωνίσθησαν ν' ἀπομακρύνωσιν ἀπὸ τῆς ψυχῆς τῆς Ἑλένης τὴν ἀόριστον ἐκείνην θλίψιν της, τούναντίον . . . τὴν ἐπῆύξανον . . .

Πόσον ἀλλόκοτος εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ! Ἐν τούτοις σπανίως ἀπατάται . . .

Τὴν ἑβδόμην ἐκείνην ἡμέραν ἡ Ἑλένη εὐρίσκειτο εἰς τὴν μεγαλειτέραν τῆς στενοχωρίαν.

Οὔτε ἡ παιδρὰ καὶ ἡλιόλουστος ἡμέρα, οὔτε τὰ μειδιάματα τοῦ μικροῦ Εὐτυχίου, ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἀνακουφίσωσιν. Εἶπεν εἰς τὴν τροφὸν του νὰ τὸν πάρῃ εἰς ἓνα μικρὸν περίπατον, ἐνῶ ἐκείνη μόνη, ριφθεῖσα εἰς ἓν ἀνάκλιτρον, ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν.

— ὦ! ἂς ἔλθῃ τοῦλάχιστον ὁ Θρασύβουλος· ἴσως τότε εἰμπορέσω νὰ κλαύσω εἰς τὸ πλευρόν του, ἴσως τότε ἀνακουφισθῶ καὶ διασκεδάσω αὐτὴν τὴν ἀφόρητον πλῆξιν . . .

⌘

Δὲν εἶχον παρέλθει ὀλίγα λεπτά, ὅτε δύο δειλὰ κτυπήματα εἰς τὴν ἐξώθυραν τὴν ἔκαμαν ν' ἀνατιναχθῇ μὲ ταραχὴν δυσκόλως ἀποκρυπτομένην.

— Ποῖος ἄρα γε νὰ εἶναι; ἐσκέφθη.

Ὁ γραμματοκομιστὴς εἶχεν ἔλθει τὸ πρωὶ τῆς ἰδίας ἡμέρας· οὐδένα λοιπὸν ἀνέμενεν. Ἐν τούτοις ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ, ἀλλὰ τὰ γόνατά της δὲν ἀντεῖχον καὶ τὰ δάκτυλα προσεκολλήθησαν ἀποκρυσταλλωμένα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ κλειδίου.

Τέλος ἤνοιξε τὴν θύραν, ἡ ὁποία ἐπλασιοῖσε δύο γυναῖκας ἀγνώστους.

Ἡ μία ἦτο ἐξηκοντούτης περίπου, ἐφόρει μαῦρα ἐνδύματα καὶ τῆς ἄλλης ἡ ἡλικία δὲν ὑπερέβαινε τὰ εἴκοσιν ἔτη.

— Ἐδῶ εἶναι, σὰς παρακαλῶ, ὁ κύριος Θρασύβουλος Ζωκίδης; ἠρώτησεν ἡ ἡλικιωμένη.

— Ὁχι, κυρία, ἀπήνησεν ἡ Ἑλένη.

— Πῶς, δὲν μένει ἐδῶ;

— Μάλιστα, ἐδῶ μένει, ἀλλὰ λείπει ἀπὸ μᾶς ἑβδομάδος.

— Τότε θὰ εἴσθε ἡ . . . κυρία Ἑλέ . . . νη, εἶπε μὲ κάποιον δισταγμόν ἡ μελανεμινοῦσα.

— Μάλιστα . . . Καὶ πρὸς ποῖαν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

— Πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Θρασυβούλου.

— Πρὸς τὴν μητέρα τοῦ . . . ἐπανελάβεν ὡς ἠχὼ ἡ Ἑλένη μὲ τρέμουσαν καὶ σβενυμένην φωνήν.

Αἱ δύο γυναῖκες ἀντήλλαξαν ἐν βλέμμα, τὸ ὁποῖον δισταυρώθη διὰ μίαν καὶ μόνην στιγμήν· ἦτο βλέμμα εὐαρεσκείας, ἢ βλέμμα ἀντιπάλων;

Εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἑλένης ποικίλα αἰσθήματα ἀντιθετὰ ἀνέβλυσαν· ὑπερίσχυσε ὁμοῦ ἡ φυσικὴ τῆς εὐγένεια καὶ ἀμέσως προσέθεσε:

— Θὰ θεωρήσω τιμὴν μου, κυρία, ἂν καταδεχθῆτε καὶ ὀρίσετε . . .

Αἱ δύο γυναῖκες ἀμέσως εἰσηλθον καὶ ἐκάθισαν εἰς τὸ μικρὸ σαλονάκι τοῦ διαμερίσματος.

Παρήλθον μερικὰ δευτερόλεπτα σιγῆς ἀπολύτου, σιγῆς, ἡ ὁποία ὁμοίαζε πρὸς τὴν νάρκην ἐκείνην τῆς φύσεως, ἣτις πάντοτε προηγείται σφοδρᾶς καταιγίδος.

Ἡ Ἑλένη, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ ἴδιον, μὲ τὰς χεῖρας συνηνωμένας ἐπὶ τῶν γονάτων, ἀνελογίζετο τὴν θέσιν της.

Πόσον ἦτο ταπεινωμένη, πόσον ἡ θέσις της ἦτο χαμηλὰ ἀπέναντι τῆς μητρὸς τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, τὸν ὁποῖον παραφόρος ἠγάπα καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο . . . σύζυγός της!

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἠσθάνθη ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ ὡς στήριγμα, οὐδὲν φεῦ! οὔτε αὐτὸν τὸν ἔρωτά της, ὁ ὁποῖος, ὅσον σφοδρότερος ἦτο, τόσο καὶ περισσότερο ἐφαίνετο ἀνόσιος.

Τέλος ἡ κυρία Ζωκίδου, ὄχι μὲ μικρὰν ταραχὴν, διέλυσε τὴν σιγὴν ἐκείνην.

— Ὁ ἀπορεῖτε καὶ σεις βέβαια διὰ τὸ αἰφνίδιον τοῦτο ταξίδι, τὸ ὁποῖον ἐκάμαμε ἡ κόρη μου καὶ ἐγώ, ἀλλ' ἔταν συλλογισθῆτε ὅτι εἶμαι μητέρα καὶ σὺν μητέρα ἔχω πάντα στὴ καρδίᾳ μου τὴν μεγαλειτέρα φλόγα ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ, τότε θὰ καταλάβετε ὅτι τίποτε δὲν εἰμπορέσει νὰ μ' ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ εἴθω γιὰ νὰ δῶ τὸ παιδί μου.

— Ἐχετε δίκαιον, κυρία, σὰς ἐννοῶ πολὺ καλά.

— Καὶ ὁμοῦ τώρα βλέπω ὅτι ὁ σκοπός, διὰ τὸν ὁποῖον ἤλθαμεν ἐδῶ, δὲν ἐπέτυχε· πέτε μου, σὰς παρακαλῶ, ποῦ λείπει ὁ Θρασύβουλος; ποῦ λείπει; ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, πῆτέ μου τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν ἔχω διάθεσιν νὰ σὸς κρύψω τίποτε· ὁ Θρασύβουλος εἶναι καλά, ἀνεχώρησεν εἰς Ξάνθην καὶ μεθαύριον ἐπιστρέφει, καθὼς μὲ πληροφορεῖ τὸ τελευταῖόν του γράμμα.

— Ἄ! τὸ κακὸ αὐτὸ παιδί καὶ πόσες πίκρες δὲν μᾶς ἐπότισε, πόσας στενοχωρίας δὲν μᾶς ἔφερεν ἀφ' ὅτου ἐμάλωσε μὲ τὸν θεῖόν του, μὲ τὸν ἀδελφόν μου!

— Μὴν ἀνηουχῆτε, κυρία ὁ Θρασύβουλος θὰ εἰμπορέσῃ τὰς ἡμέρας αὐτὰς νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν θεῖόν του τὸ ἔλλειμμά του καὶ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἀγάπην του.

— Γιὰ ποῖο ἔλλειμμα μοῦ μιλεῖτε; δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Διὰ τὸ ἔλλειμμα ποῦ εὔρεν ὁ κύριος Εὐγένιος Βιλλούδης εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ Θρασυβούλου, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον τὸν ἔπαυσε ἀπὸ τῆς θέσεως του.

— Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, κυρία, δὲν ὑπάρχει ἔλλειμμα, οὔτε αἰτία τῆς παύσεως τοῦ υἱοῦ μου εἶναι αἱ ἀταξίαι τοῦ ταμείου τοῦ προϊσταμένου του, ὄχι! ἂν δὲν ξεύρετε τὴν ἀληθινὴν ἀφορμὴν ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ὅλου αὐτοῦ τοῦ δυστυχήματος, ἀπατάσθε! ἐκτὸς ἂν ὑποκρίνεσθε . . .

— Σὰς βεβαιῶ, κυρία, μεθ' ὅρκου ὅτι αὐτὰ ποῦ σὰς εἶπα εἶναι καὶ ὅσα γνωρίζω, αὐτὰ τοῦλάχιστον μοῦ εἶπεν ὁ Θρασύβουλος· εἶναι λοιπὸν πολὺ φοβερωτέρα ἡ ἀφορμὴ τῆς δυσαρρεσκείας αὐτῆς;

— Φοβερωτέρα! ἀλλὰ τότε θὰ τὴν ἐννοήσετε, ὅταν μάθετε τί ἀκριβῶς συνέβη εἰς τὸ σπίτι μας. Ὁ ἀδελφός μου εἶχε κάμει ἓνα ταξίδι ἐδῶ καὶ εἰς τὴν Ὀδησὸν διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰς ἐργασίας τῶν πρακτορείων του· ἔκαμε τὸ ταξίδι αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔλεγε ὅτι θὰ ἦτο τὸ τελευταῖον, διότι εἶχε σκοπὸν ν' ἀφήσῃ τὸν Θρασύβουλον γενικὸν διευθυντὴν ὅλης τῆς ἐργασίας του καὶ νὰ τὸν κάμῃ καὶ συνέταιρον, εἶχε μάλιστα καὶ ἄλλας προθέσεις, αἱ ὁποῖαι, ἂν βέβαια ἐγίνοντο, θὰ ἐξασφάλιζαν ὄχι μόνον τὸ μέλλον τοῦ Θρασυβούλου, ἀλλὰ καὶ τῶν ὀρφανῶν αὐτῶν κοριτσιῶν μου, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον κανένα ἄλλον προστάτην.

[ἀκολουθεῖ]

Ἀπὸ τὴν σιδηροδρομικὴν σύγκρουσιν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου

Ἡ κατασυντριβεῖσα ἀτμομηχανή.

Ἀποστολεὺς καὶ φωτογράφος Π. ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ (Μακροχώριον)

ΥΓΙΕΙΝΗ ΗΧΩ

Οἱ ρευματισμοὶ εἶναι προνόμιον τοῦ γήρατος, λέγουσιν ὅλοι. Ἄγνοῶ κατὰ πόσον τοῦτο εἶναι ἀληθές· τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δηλητηριάζουσι τὴν ὑπαρξίν μας καὶ ὅτι ἄχρι στιγμῆς οὐδὲν ἀποτελεσματικὸν φάρμακον εὐρέθη.

Τούτου ἕνεκεν, ἔκρινα ἐνδιαφέρουσαν διὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἀπ' Ὅλα» τὴν ἐπομένην διατριβήν, ἣν ἀνέγνωσα εἰς μίαν γεωπονικὴν ἐπιθεώρησιν καὶ ἣτις ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Μ. Μαρτέν, ἕνα τῶν ἐξοχωτέρων Γάλλων γεωπόνων.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχη τις ἀναγνώσῃ μίαν γεωπονικὴν ἐπιθεώρησιν καὶ νὰ ἀγνοῇ τὰ ἐκ τῶν κεντημάτων τῶν μελισσῶν θανάσια ἐπὶ τῶν ρευματισμῶν ἀποτελέσματα. Τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τῆς μελισσοκομικῆς τῆς Τύνιδος ἐταιρείας ἀνέφερε τὸ ἐπόμενον γεγονός :

«Ἐπίστευον, λέγει ὁ ἀρθρογράφος, πολὺ ὀλίγον εἰς τὰς ἱαματικὰς ιδιότητες τοῦ κέντρου τῶν μελισσῶν, ὅτε τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἡσθάνθη αἰφνιδίως δριμύεις πόνους εἰς τὸ γόνυ, τὰ σφυρὰ καὶ τοὺς καρπούς. Οἱ ἰατροὶ διεπίστωσαν ρευματισμοὺς καὶ μετ' ὑπέβαλον εἰς τὴν γνωστὴν θεραπείαν, πλὴν οὐδεμία καλλιτέρευσις τῶν πόνων μου. Ἐνεθυμήθη τὰ κεντήματα τῶν μελισσῶν καὶ τῆ συνοδείᾳ δύο φίλων μου μετέβην εἰς τὴν κυψέλην μου καὶ ἔβαλα νὰ με κεντήσουν ἕννεα φορές, ἀπὸ τρία κεντήματα σὲ κάθε ἀλγοῦν μέρος. Ἦτο ἡ πέμπτη μεταμεσημβρινὴ ὥρα καὶ τὴν ἐπομένην εἶχον σχεδὸν θεραπευθῆ. Ἐπανέλαβον τὴν θεραπείαν καὶ τὴν ἐπομένην καὶ οὐδὲν ἡσθάνθη ἔκτοτε».

Ὁ κ. Μαρτέν, μὴ ἀρκούμενος μόνον εἰς τὴν ἀναγραφὴν τοῦ γεγονότος, δίδει καὶ ἐν μέσον, δυνάμει τοῦ ὁποῦ τοῦ φάρμακον εἶναι δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθῆ :

«Κατασκευάζετε μικρὸν χωνίον ἐκ χάρτου, διὰ τοῦ ὁποῦ συλλαμβάνετε καθ' ἣν στιγμὴν ἵπταται μίαν μέλισσαν καὶ προσαρμόζετε τὸ ἀνοικτὸν μέρος τοῦ χωνίου εἰς τὸ ἀλγοῦν μέρος. Ἐὰν ἡ μέλισσα κοιμηθῆ, κινήσατε ὀλίγον τὸ χωνίον καὶ δὲν θ' ἀργήσητε νὰ ἐνοήσητε ὅτι ἀφυπνίσθη.

»Πολλοὶ εἶναι τοσοῦτον εὐαίσθητοι εἰς τὰ κεντήματα τῶν μελισσῶν, ὥστε ἀρκεῖ καὶ ἀπλῆ αὐτῶν ἐπίψαυσις ἵνα φέρῃ τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα· δι' ἄλλους τὰνάπαλι, ἡ θεραπεία ἀπαιτεῖ πολλὰς ἡμέρας. Ἐγὼ, τοῦλάχιστον, ἔχω μεγίστην πεποίθησιν εἰς τὴν θεραπείαν ταύτην τὴν συνιστῶ θερμότερα καὶ δὲν ζητῶ ἄλλην ἀμοιβὴν εἰ μὴ τὴν ὑπὸ τοῦ πάσχοντος δημοσίευσιν τῆς θεραπείας του».

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀνωθι, ἀναφέρωμεν καὶ μίαν ἄλλην θεραπείαν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται οἱ τὰ πέριξ τῆς Μόσχας κατοικοῦντες. Εὐρίσκουσι μίαν μυρμηκίαν, τὴν ὁποίαν θέτουσι μετὰ τῶν ὠν καὶ τῶν πέριξ χωμάτων ἐντὸς σάκκου. Βυθίζουσι τὸν σάκκον ἐντὸς τοῦ ὕδατος τοῦ λουτήρος. Μετὰ τινὰ λεπτὰ, ἐξέρχεται μία διαπεραστικὴ ὁσμὴ εἶναι τὸ μυρμηκικὸν ὄξύ. Τὸ λουτρὸν εἶναι τότε

ἔτοιμον καὶ βυθίζουσι τὸν πάσχοντα, ἵα ἀποτελέσματα εἶναι ἱκανοποιητικά. Εἰς ὅσους θὰ προσέξωσιν εἰς τὴν θεραπείαν ταύτην συνιστῶμεν νὰ μὴ παραμείνωσιν ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τοῦ λουτροῦ, διότι ὁ ὑπερρεθισμὸς τοῦ δέρματος φέρει ἐνίοτε κακὰ ἀποτελέσματα.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀνανεώσωσι τὴν ἐγγραφὴν των, ἢ νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς αὐτήν, ὅπως τὸ συντομότερον ἀποστείλωσι τὰ δελτία συμπληρωμένα καὶ τοῦτο ἵνα μὴ συμβῶσιν ἀνωμαλίας περὶ τὴν διεκπεραίωσιν.

Ἐπίσης παρακαλοῦμεν τοὺς κ. κ. ἀντιπροσώπους μας ὅπως δηλώσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀντιτύπων, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τοῦ ἄ φύλλου τῆς β' ἑξαμηνίας ἐπιθυμοῦσι νὰ λαμβάνωσι διὰ λογαριασμὸν των.

Ἀττάλεια, Σ. Παπ. Ἐπιστ. 24 λήξ. καὶ ἔμβλημα ἐλήφθη, εὐχαρ. — Ἀμισόν, Ἡλ. Μικρ. Ἀπαντῶμεν ταχυδρ. — Αὐτόθι, Γ. Βαφ. Ἐλήφθησαν, εὐχαρ., σειρά στέλλεται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου, ὁμοίως καὶ 5 ἡμ. — Ἀδριανούπολιν, Ἀρ. Βουλκ. Δι' ἀπώλειαν δέματος αἰτιαθῆτε ταχυδρ., προβῶμεν εἰς διαβήματα, ἐν τούτοις ἐπαναλαβ. ἀποστ. 76 φύλλ., διὰ κ. Τσιβ. ἐλάβομεν κατάστασιν λ/σμοῦ σας καὶ 490 γρ., εὐχαρ., περὶ τῶν αἰτουμένων ἐπληρωφ. Γ. Τσιβ. — Ἀγκυραν, Σωτ. Ἀγγ. Στέλλομεν, ἀπαντ. ταχυδρ. — Ἀμισόν, Κ. Χ' Μ. Τελευταία σας ἐλήφθη, εὐχαρ. διὰ συγχαρητήρια καὶ θερμὰς πρὸς τὸ «Ἀπ' Ὅλα» διαθέσεις, 7 ἑξηντλήθη, ἡμ. λαμβάνετε διὰ κ. Λαμπροῦ, τὰ στενὰ ὅρια τῆς ἐπιθ. εἶναι αἰτία ἀναβολῆς. — Αἶνος, Ἀδαμ. Κατεγο. ἀνανεώσιν, εὐχ. — Ἀπολλωνιάδα, Εὔστο. Εὐθ. Ἐπιστ. ἐλήφθη, ἐκ τῶν ἐλλιπόντων πέμπομεν ἵα μὴ ἐξαντληθέντα, ὁμοίως καὶ 10 ἡμ., εὐχαριστ. δι' ὅσας ἐνεργείας καταβάλλετε πρὸς διάδοσιν τοῦ «Ἀπ' Ὅλα». — Ἀμισόν, Δ. Παπ. Δελτίον 5 ἀνανεώσεων ἐλήφθη, ὁμοίως καὶ τίμημα, λυγρῶμεθα πολὺ στερούμενοι σειρῶν ἀνελλιπῶν, εὐχαρ.

Βιζύν, Γ. Λουλ. Δελτίον με 4 ἀνανεώσεις ἐλάβομεν, ἐπισκ. καὶ συμπλ. ἡμερ. στέλλονται, εὐχαρ.

Γενίκοι Μπαμπά-Ἐσκή, Αἰδ. Παπ. Ἀντ. καὶ Στ. Πολ. Εὐχαρ. θερμῶς διὰ συγχαρ. καὶ ἀγάπην σας, ἡμερ. στέλλονται καθ' ὁδηγίαν σας. — Γιάλοβα, Γ. Οἰκ. Στέλλομεν, συμμορφούμεθα.

Ἐσκή-Σεχέρ, Θεόφ. Τριαντ. Δικαία ἐπιθυμ. ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, 5 ἡμερ. στέλλονται, εὐχαριστ. δι'

ἐνεργείας, ἀπαντῶμεν εἰς προηγούμενον φύλλον. — Ἐρζερούμ, Γ. Ἀμοιρ. Ὄντως τὴν 25 παρ. Νοεμβρ. ἐξηργυρώσαμεν ἐπιταγὴν 162 γροσίων, ἐπέμπομεν δὲ φύλλα, ἢ μέχρι δὲ σήμερον σιγή σας μᾶς ἡσύχαζε· φοβούμενοι μὴ διευθ. κακῶς, ἐσημειώθησαν, παρακ. στείλετε ἐκ νέου, ἤδη πέμπομεν εἰς ὄνομά σας 18 φυλλ. ἀπὸ τοῦ 16^{ου} καὶ 14 ἡμ. μέχρι νεωτέρας πληροφορίας, ὁμοίως στέλλομεν αἰτηθὲν βιβλίον καὶ φύλλα εἰς δύο νεοεγγραφέντας.

Θεσσαλονίκην, Ν. Δ. Κ. Αἰτούμενα πέμπονται, ἀνελλιπῶν σειρῶν στερούμεθα. — Θάσον, Χαρ. Σταματιάδ. τίμημα 11 ἔγγρ. ἐλήφθη καὶ ἕτερα ἡμ. στέλλονται, εὐχαρ., ἀπαντῶμεν ταχυδρ. — Θεσσαλονίκην, Δ. Βούτ. Ἐνεγο. εἰς ἐπιθ. 7, προσέτι θὰ στείλωμεν ἀπὸ τοῦ 27 φύλλου (α' τῆς β' ἑξαμηνίας), εὐχαρ., διὰ τὰ λοιπὰ γραφόμενά σας θὰ σκεφθῶμεν.

Καλλίραχιν Θάσου, Θ. Παπαδ. Ἐνεγράφητε, πέμπονται, παρακ. ἀποστείλατε ἐκ νέου δελτίον 26 προεγγραφέντων, εὐχαρ., γράφετε περὶ ἀλλαγῆς διευθ. Χρησιδίου, ἀλλ' ἔχομεν εἰς Θάσον ὑπὲρ τοὺς 4 ὁμωνύμους, περὶ τίνος πρόκειται ἐξ αὐτῶν. — Κορυθα. Ἐπιταγὴ 225 γρ. ἐλήφθη, εὐχαρ. θερμῶς, ἀπαντ. ταχυδρ., ἡμερολόγια ἕτερα στέλλ. — Καστορία, Χρ. Καραγ. Δι' ἐπιστολῆς σας ἐμάθομεν τὴν δι' ἐνεργειῶν σας εἰσπραξίν τιμ. ἐπιθ. καὶ ἡμερ. συμφώνως ταύτῃ σύρομεν συναλλαγματικὴν γρ. 460, εὐχαριστ. θερμῶς.

Λουλέ Βουραζή, Α. Ι. Βεζιρτζ. Δελτίον 16 ἀνανεώσεων κατεχωρήθη, εὐχαριστ.

Μιτυλήνην, Κ. Κουγιουμ. Δελτίον 13 ἔγγραφῶν κατεχωρ. εὐχαριστ. θερμότερα, ἐπιταγὴ 310 γρ. εἰσπεράθη. — Μπαμπά-Ἐσκή Κ. Κόκκινον. Στέλλομεν καθ' ἐπιθυμίαν ἕτερα 25 ἡμερ. — Μάλγαρα, Γ. Καμ. Δελτίον με 2 ἀνανεώσεις ἐλήφθη, ὁμοίως καὶ γρ. 22, συμμορφωθήμεθα. — Αὐτόθι, Ἄλ. Καρ. Δελτίον 2 ἔγγρ. ἐλήφθη. — Μοναστήριον, Τσ. Βασιλ. Ἀνευέσωσαμεν ἐγγραφὴν σας, ἐλήφθη, γρ. 11. — Μιτυλήνην, Ἄντ. Χ. Γ. Δελτίον με 2 ἀνανεώσεις ἐλάβομεν, ἐνείχε 2 γραμ. 1 γρ. — Μουδανία, Κ. Βιγκ. Ἐλήφθησαν γρ. 405, ἐξ ὧν 95 ἐμετροῦθησαν ὅπου δεῖ, ὁ λογαριασμὸς κατεχωρήθη, εὐχαριστ. πολὺ.

Ὁρτάκοι Γκέρβε, Θ. Ν. Παχ. Ἐλήφθησαν γρ. 50, εὐχαριστ., ὁμοίως καὶ δελτίον με 6 ἀνανεώσεις.

Πλωμάριον, Ι. Μαυρ. Ἀπαντῶμεν ταχυδρομικῶς. — Πλάτανα, Ιω. Κωνστ. Ἐπιστ. δι' ἡμ. ἔγγρ. 5 νέας ἐλάβομεν ὡς καὶ τίμημα, φύλλα πέμπομεν, σ μ. διευθ. εὐχαρ. θερμῶς, στέλλομεν καὶ 1 ἡμ.

Ρίζαιον, Στ. Κωνστ. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη, ἀλλὰ τῆς διευθύνσεως τῶν ἐγγραφέντων οὐσης ἐλλιπούς ἐπεφυλάχθημεν νὰ στείλωμεν φύλλα. Νῦν στέλλομεν δι' ἡμῶν, παρακ. νὰ μᾶς πληροφορήσητε τὴν διεύθυνσιν τῆς πόλεως ἵνα μὴ χάνονται τὰ δέματα, στέλλομεν ὑμῖν καὶ 1 ἡμερ.

Σηλύβριαν, Θρ. Κοκόλην. 3 δελτία με 20 ἐν ὄλφ ἔγγρ. κατεχ., γρ. 212 ἐλήφθη, εὐχαρ. θερμῶς ὑμᾶς καὶ Ἀρκαδ. Χατζ. — Σύμην, Παν. Ἰωακείμ Ζουμ. Ἀπαντῶμεν ταχυδρομικῶς. — Σουφλίον, Α. Καρ. Δελτίον με 4 ἔγγρ. καὶ τίμημα ἐλάβομεν, εὐχαρ. θερμῶς, ἀπὸ ἄ φύλλου β' ἑξαμηνίας θ' ἀποστέλλονται εἰς 1 δέμα εἰς διεύθυνσίν σας. — Σκόπεια, ἀνανεώσιν κατεχωρ., ἡμερ. ἐστάλη.

Τραπεζοῦντα, Πρακτορεῖον ἐφημ. Ἀπαντῶμεν ταχυδρομικῶς. — Αὐτόθι, Ἄν. Τζαπ. Ἀπαντῶμεν ταχυδρομικῶς.

Φανάριον, Γ. Ι. Παντ. Διευθ. μετεβλήθησαν, ἡμ. στέλλονται.

Χώραν, Ἀθ. Γαβρ. Εὐχαρ. θερμῶς διὰ πρόφρονά φροντίδα ἀνανεώσεως καὶ ἔγγρ. νέων, δελτίον σας κατεχωρήθη. — Χηλὴν, Μιλ. Σαρράπ. Ἐπιστ. ἐλήφθη, εὐχαρ., ἀναμένομεν. — Χρούστια Μ. Ι'. Τυπάδ. Ἐνεγο. τίμημα ἐτησίως ἔγγρ. ἐλήφθη, εὐχαρ. — Χιρχάν, Γ. Καφαλ. Ἐνθουσιώδης ἐπιστ. σας, πλήρης ἀκραϊφῶν ἀσθημάτων, μᾶς συνεκίνησαν μυχαίτατα, ἐχάρημεν ὄντως καὶ ἡμεῖς, διότι ἀπεδείχθη μίαν ἐτι φοράν ὅτι δὲν πταίει ἡ διεκπαιρωσίς μας. Κατεγράφησαν, πέμπονται αὐτοῖς ἀπὸ 16^{ου} προηγουμ. ἐξαντληθέντων, εὐχαριστ.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ἐνεκα τυπογραφικῶν δυσκολιῶν, ἡ «Διεθνὴς Φιλολογικὴ Βιβλιοθήκη» δὲν ἐξεδόθη τὸν Ἰανουάριον, τὸ τεῦχος δὲ τοῦ Ἰανουαρίου θὰ ἐκδοθῆ μαζὺ μετὰ τὸ τοῦ τρέχοντος. Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ μὴ ἐπιστορέψαντες τὰς ἀγγελίας τῆς, νὰ τὰς ἐπιστρέψουν τὰ ταχύτερον εἰς τὴν Διεύθυνσιν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἄννα Μενδρινού. — Ἐκδηύθη τὴν Τετάρτην ἐν Γαλατῇ ἡ σεβαστὴ δέσποινα Ἄννα Μενδρινού, προσφιλὴς μήτηρ τοῦ ἐκ τῶν συνεργατῶν τοῦ «Ἀπ' Ὀλα», διδάκτορος τῆς ἐν Κιέβω Θεολογικῆς Ἀκαδημίας καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ ἐνταῦθα πρακτορείου τῆς Ρωσικῆς Ἀτμ. Ἐταιρίας, κ. Ἀριστοτέλους Μενδρινού, ᾧ τινι καὶ ἐκφράζομεν τὰ θεοῖα ἡμῶν συλλυπητήρια.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ **Μοναστηρίου**:

«Ἡ μνήμη τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ἐωρτάσθη καὶ ἐφέτος ἐνταῦθα μεγαλοπρεπέστατα. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας πλῆθος ἀπειρον κατέκλυσε ἀσφικτικῶς τὴν λίαν φιλοκάλως διευπρεπισθεῖσαν αἰθούσαν τοῦ Γυμνασίου, ἥτις μετὰ τὴν ἰδιαιτέραν περιβλεπτοῦ θέσιν τοῦ ὠραίου φύλου, παρουσίαν ὄντος ἔσοχον θέαμα. Μετὰ τὴν νενομισμένην Ἱεροτελεσίαν, ἀνεβῶν τὸ βῆμα ὁ Γυμνασιάρχης κ. Ἀναγνωστόπουλος, ἀπήγγειλε περὶ παιδείας λόγον νεωρόδη καὶ μεστόν σοφῶν διδαγμάτων. Τὰ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ κ. Ἀλ. Γούναρη ψαλέντα δημῶδη ἄσματα τῶν μαθητῶν τῆς Ἀστικῆς Σχολῆς καὶ τοῦ μικτοῦ χοροῦ, τὰ ἐκλεκτὰ τεμάχια τοῦ ἀρίστου μας Μουσικοῦ Ὀμίλου «Δύρα» καὶ τῆς Φιλαρμονικῆς κατεκλήσαν τὰ ὄτα πάντων τῶν ἀκροατῶν. Ἐν τέλει ἡ Α. Σ. ὁ λατρευτὸς μας Ποιμενάρχης ἠὲ χαρίστησε τὸ διδάσκον προσωπικὸν καὶ τὴν ἐφορείαν διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τῶν, μετ' ὅσιν πάντες ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια, ἀποκομίζοντες τὰς μάλα εὐαρέστους ἐντυπώσεις. — Δ. Τ.

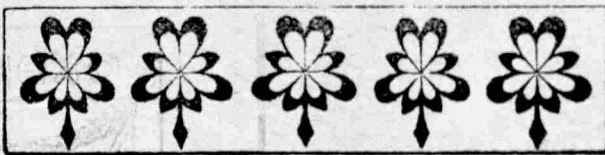
Ἐκ **Κίου**: Ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ λατρευτοῦ μας Μητροπολίτου ἁγ. Νικαίας κ. Βασιλείου, τὴν Κυριακὴν 30 λήξαντος ἐν τῇ εὐρείᾳ αἰθούσῃ τοῦ καθ' ὅλα λαμπροτάτου Παρθεναγωγείου Κίου, ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι δύο νεαρῶν ὑπάξεων, τοῦ ἐλαϊεπόρου κ. Χρήστου Πολυχρονιάδου καὶ τῆς σεμνοτάτης καὶ καλλιπαρίου δεσποινίδος Ἀθηνῶν Πολυδ. Σταϊκοπούλου. Τούς στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ ἀγαπητὸς τοῖς πᾶσι καὶ λίαν δραστήριος νέος καὶ ἀδελφὸς τοῦ εὐτυχοῦς γαμβροῦ κ. Ἀθανάσιος. Ἡ τιμήσασα τούς ὑπὸ ἀρίστους οἰωνοὺς γάμους ἐκλεκτὴ κοινωνία δέμεινε μέχρι πρωΐας μετ' ἀπώλειαν εὐθυμίας, ἀπολαμβάνουσα τοῦ τε διεξαγομένου χοροῦ καὶ τοῦ κατὰ πάντα πλουσιωτάτου κυλικείου.

Ἐκ **Τραπεζοῦντος**: Τῇ Κυριακῇ 9 Ἰανουαρίου ἐτελέσθησαν ἐνταῦθα οἱ γάμοι τοῦ ἐν Νέα-Ρωσίᾳ ἀπὸ ἐτῶν ἐμπορευομένου κ. Νικολάου Κ. Σεραφεῖμ μετὰ τῆς εὐ ἡγμένης δεσποινίδος Εὐδοξίας Α. Σαβουλίδου. Ραίνων δι' ἀνθέων τὸ εὐάριστον ζεῦγος, εὐχομαι τὸν οὐρανὸν τοῦ μέλλοντος ἀνέφελον καὶ τὸν συζυγικὸν βίον μεστόν πάσης εὐδαιμονίας. — Ν. Χ. Σίδηρ.

Ἐκ **Λουλέ Βουργάζ**. Τὴν 25 Ἰανουαρίου ὁ ἐκ τῶν ἀνωτέρων τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Λουλέ-Βουργάζ καταστημάτων Ἀδελφ. Μπάλα κάλλιστος νέος Ἀργύριος Χαραλάμπους ἀντήλλαξε δακτύλιον ἀρραβῶνος μετὰ τῆς εὐ ἡγμένης καὶ διὰ πολλῶν χαρίτων πεπροικισμένης δεσποινίδος Κ. Σίρμου. Εἰς τὸ εὐάριστον ζεῦγος εὐχομαι ταχεῖαν τὴν στέψιν. — Α. Ι. Τζήμ.

Ἐκ **Μουδανίων**: Μετὰ πραγματικὴν θλίψιν παρεκολλήθησαν οἱ φίλοι τὴν κηδεῖαν τοῦ εἰς ἡλικίαν 85 ἐτῶν ἀποθανόντος Γεωργίου Νικολαΐδου, ὅστις διεκρίνετο διὰ τὸ φαιδρὸν ὕψος του καὶ τὰ εὐγενῆ του αἰσθήματα. Ἡ ἀπώλειά του ἐβύθησεν εἰς μεγάλην λύπην ὅσους τὸν ἐγνώρισαν. — Κ. Σ. Β.

Ἡ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκδρομὴ. — Ἀριστοῦργημα ἀληθὲς εἶνε τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς Ἱεροσολύμων. Εἰκοσασέλιδον, εἰς μέγα σχῆμα, μετὰ 55 εἰκόνας, τετραχρῶμον, ἐπὶ χαρτοῦ σιλιπνοῦ, μετὰ ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς λαμπρᾶς ταύτης ἐκδρομῆς. Ζητήσατέ το ἀπὸ τὸν ὀργανωτὴν τῆς ἐκδρομῆς κ. Θωμᾶν Βαλαλᾶν, Γαλατᾶ, χάνιον Ἀγίου Πέτρου. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν βουλόμενοι νὰ ζητήσωσι τὸ ὠραῖον τοῦτο εἰκονογραφημένον πρόγραμμα, πρέπει νὰ ἐσωκλείωσι καὶ γραμματόσημον 20 παραδῶν διὰ τὰ ταχυδρομικά.

BYZANTINAI HMEPAI

Ἡ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μετὰ τὴν τρομερὰν χιονοθύελλαν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος, ἕτερα θύελλα μᾶς ἐπεφύλασσετο.

Ὁ Ταλαὰτ βῆς ὑπέβαλε παραίτησιν ἀπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἡ κρίσις ἐξακολουθεῖ.

Εὐθύς μόλις διεδόθη ὅτι ὁ Ταλαὰτ ἐπεσεν, ὁ κόσμος, ὅστις δὲν ἀνέμενε τὴν παραίτησιν, ἐνόμισεν ὅτι ὁ Ταλαὰτ ἐπεσεν εἰς κανένα κατηφορικὸν δρόμον, ὅπως ἐπεσαν καὶ τόσοι θνητοί, ὀλισθήσαντες ἐπὶ τῶν παγωμένων χιόνων.

Ἡ Δημαρχία ὁμῶς, ἡ ὁποία πάντοτε φροντίζει διὰ τὸ καλὸν τῶν κατοίκων, ἐσπευσε νὰ διαψεύσῃ, ὅτι τὸ πῆσιμον τοῦ ὑπουργοῦ δὲν προήλθεν ἐξ ὀλισθήματος, ἀλλ' ἐκ πολιτικῶν λόγων, τούς ὁποίους πολιτικούς λόγους καθ' ἑκάστην διαψεύδει τὸ Ὀθωμανικὸν Πρακτορεῖον, τὸ ὁποῖον δικαιούται ἀπὸ τοῦδε νὰ μετονομασθῇ εἰς... Ὑπουργικὸν Πρακτορεῖον!

Αἱ ἀπόκρεω ἐφέτος ἐορτάζονται μετὰ πολλὴν ζωηρότητα. Ὁ κόσμος διασκεδάζει, χορεύει, πίνει, τρώγει καὶ μασκαρεύεται.

Αἱ μασκαράται πρὸ πάντων εἶναι ἀξία πολλῆς προσοχῆς.

Μεταξὺ τῶν μασκαράδων, τὴν μεγαλειτέραν προσοχὴν ἐφείλκυσε ἡ μασκαράτα τῶν μαλλιαρῶν, οἵτινες, ἀποτελέσαντες ἕνα ὄμιλον, μετέβησαν εἰς Μακροχώριον τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν διὰ νὰ διασκεδάσουν τούς ἐκεῖ κατοίκους.

Εἶναι ἤδη γνωστὸν ἐκ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ἀνισόρροποι τινες νέοι, μεγαλομανεῖς, ἀνόητοι, ἀπεφάσιον νὰ κάμουν φιλολογικὸν μνημόσυνον εἰς τὸν ἀειμνηστὸν διηγηματογράφον Παπαδιαμάντην καὶ ἀφοῦ δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν μέρος ἐν τῇ πρωτευούσῃ διὰ τὸ ἐν λόγῳ μνημόσυνον, ἀπετάθησαν εἰς Μακροχώριον, ὅπου καὶ ἐπέτυχον τὴν παραχώρησιν τῆς αἰθούσης τοῦ «Κοραῆ».

Ἡ αἴτησις ἐγένετο πρὸς τὸν ἅγιον Δέρκων διὰ τῆς ἐξῆς τερατώδους ἐπιστολῆς:

«Ἄη Τέρκος,

Σὲ περικαλοῦμε ζεματιστὰ ἐμεῖς οἱ παρακάτω παραγυνοὶ σου νὰ μᾶς κάμῃς τὴ χάρι καὶ νὰ μᾶς δώκῃς τὸ δοξᾶτο τοῦ Σύλλογον «Κοραῆ», σχεδιάζοντις νὰ κάμουμε φιλολογικὸ μνημόσυνον στὸ Παπαδιαμάντη».

Ὁ Ἄη Τέρκος, ὅπως ἀποκαλοῦν τὸν ἅγιον Δέρκων οἱ μαλλιαροί, νομίσας ὅτι, προκειμένου περὶ μνημοσύνου, τὸ μνημόσυνον θὰ ἐγένετο ἀρχιερατικόν, ἐνέδωκεν εἰς τὴν αἴτησιν καὶ παρεχώρησε τὴν αἰθούσαν τοῦ «Κοραῆ» καὶ τὸ μνημόσυνον θὰ ἐγένετο πρὸς ἀσχος τῆς Κοινότητος Μακροχωρίου, ἂν ὁ Κέρβερος τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων κ. Βουτυράς δὲν ἐξαπέστειλε τούς γνωστοὺς μύθρους του, οἵτινες ἀφύπνισαν καὶ τὸν ἀθῶον ἅγιον Δέρκων καὶ τὴν Ἐφορίαν τοῦ Μακροχωρίου.

Βαί ἐνῷ οἱ καλοὶ μᾶς μαλλιαροὶ μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὸ Μακροχώριον, τρίβοντες τὰς χεῖρας ἐκ χαρᾶς, εὐρέθησαν αἴφνης πρὸ κλειστῆς τῆς θύρας τοῦ Συλλόγου καὶ ἔμειναν ἐμβρόντητοι πρὸ τοῦ ἀπροσδοκῆτου.

Ἐκ δημοσιογραφικοῦ καθήκοντος, μακρόθεν παρεκολούθησαν τούτους κατωρθώσαμεν νὰ λάβωμεν ἐπίκαιρον εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ὀπισθεν βλέπετε. Τοιοῦτοτρόπως δὲ κατηνέχθη μέγα ράπισμα εἰς

τούς ἀνισόρροπους μαλλιαροὺς, τούς ὁποίους καλὸν θὰ κάμῃ ὁ τύπος νὰ μὴ λαμβάνῃ πλέον ὑπ' ὄψει, διότι αἱ ταπεινότητες αὐταὶ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ ἐξακολουθήσουν χάριν διαφημίσεως τὸν θόρυβον, δημιουργοῦντες καὶ ἄλλα ζητήματα.

Τὸ μνημόσυνον τοῦ Παπαδιαμάντη ἄς γίνῃ ἡ κηδεῖα τῶν.

Ἡ ὑπουργικὴ κρίσις ἐξακολουθεῖ. Τὸ Κομιτᾶτον συσκέπτεται διαρκῶς καὶ καθ' ἑκάστην αἱ διαδόσεις πληθύνονται.

Ὁ Χαλίλ βῆς γίνεται ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, πηγαίνει νὰ ἀναλάβῃ τὸ χαρτοφυλάκιον, ἀλλὰ ἀδιαθετεῖ καὶ μεταβαίνει νὰ οἰκουρήσῃ. Ὁ Ταλαὰτ βῆς παραιτεῖται, ἀλλὰ τὸ Κομιτᾶτον δὲν τὸν ἀφίνει νὰ παραιτηθῇ, διότι δὲν θέλει τὸ Κόμμα.

Ἐμᾶθομεν δὲ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὅτι, ὅπως διορίζονται οἱ ὑπουργοὶ τῇ συγκαταθέσει τοῦ κόμματος, οὕτω καὶ δὲν δύνανται νὰ παραιτηθῶν, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ κόμματος.

Ἡμεῖς ὁμῶς συμβουλευόμεν τούς ἐνδιαφερομένους νὰ θέσουν τὸ εἶναι καὶ ὄχι τὸ μὴ εἰς τὰ ζητήματα χάριν τοῦ συμφέροντος αὐτῆς τῆς πατρίδος.

Εἶπομεν ὁμῶς πατρίδος καὶ ἐνεθυμήθημεν τὸν διευθυντὴν τῆς «Πατρίδος» κ. Κεσίσογλου.

Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ἀθῶον πρωτοχρονιάτικο παιχιδάκι, τὸ ὁποῖον ἡ σύνταξις τοῦ «Ἀπ' Ὀλα» ἔκαμε διὰ τῶν γάμων τοῦ κ. Κεσίσογλου μετὰ τῆς δεσποινίδος Χαϊγκανούς Παλαβριάν, ὁ ἡγεμὼν τῆς Σάμου τὸ ἐξέλαβεν ὡς σοβαρὸν καὶ διὰ νὰ δυσφημήσῃ τὸν κ. Κεσίσογλου εἰς τὸν Σαμακὸν λαόν, ἔγραψεν εἰς τὴν ἐφημερίδα του: «τί δύναται νὰ περιμείνῃ κανεὶς ἀπὸ ἄνθρωπον νυμφευμένον ἤδη καὶ ἐρχόμενον μετ' Ἀρμενίδος εἰς δευτέρον γάμον»!

Μὴ χειρότερα!

Ἡ διεθνὴς πολιτικὴ οὐδέποτε εὐρέθη εἰς παρομοίαν κίνησιν. Ἡ Βουλγαρία στέλλει τούς φοιτητὰς τῆς εἰς Ἀθήνας, ἡ Ἑλλὰς στέλλει τὸν διάδοχόν τῆς εἰς Βουλγαρίαν, ὁ Φερδινάνδος μεταβαίνει εἰς Αὐστρίαν, ὁ Γουλιέλμος ἔρχεται εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὁ διάδοχος τῆς Αὐστρίας θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Γερμανίαν, ὁ Μιλοβάνοβιτς θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἰταλίαν, ὁ Λόρδος Κρόου θὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Χουσεῖν Τζαχίτ καὶ οἱ μαλλιαροὶ τῆς πόλεως μᾶς θὰ ἐπισκεφθῶν τὸ... Φρενοκομεῖον!

Τί θὰ πρωτογίνῃ εἶνε ἀγνωστον. Κατὰ πᾶσαν ὁμῶς πιθανότητα θὰ γίνῃ μόνον τὸ τελευταῖον!

Τῆς στιγμῆς: Γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἀντικαταστάτου τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Δασῶν κ. Μαυρογορδάτου:

— Μὰ γιατί τὸ Κομιτᾶτον ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ κ. Νάλλης εἶναι ὁ μόνος κατάλληλος διὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Δασῶν;

— Διότι ὁ κ. Νάλλης κατέβηκεν ἀπὸ τὰ δάση καὶ ἔγινε βουλευτὴς!

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ὁ κ. Τ. Λεπενιώτης, ὁ ἀμίμητος αὐτὸς ἦθοποιός, τοῦ ὁποίου τὸ καλλιτεχνικὸν τάλαντον εἶχε τόσοσους θαυμαστάς, αὐριον, Κυριακὴν, δίδει τὴν τιμητικὴν του μετὰ τὴν «Νίκη» τοῦ Λεωνίδα. Ὅσοι εἶδον τὸν βασιλέα αὐτὸν τοῦ γέλωτος εἰς τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ὑποδέεται, γνωρίζουν, βέβαια, καὶ ἐξετίμησαν ἀρκετὰ τὴν βαθεῖαν ψυχολογικὴν ὑπόκρισιν, τὴν χάριν καὶ τὴν ἀβίαστον τεχνητὸν γνωρίζει νὰ σκορπᾷ ἀφειδῶς τὴν φαιδρότητα καὶ τὸν γέλωτα εἰς τὸ ἀκροατήριον του μετὰ τὸ ἰδιαίτερον ἐκεῖνο ὕψος, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐδημιούργησε καὶ μετὰ τὰς ἰδιαιτέρας στάσεις του καὶ χειρονομίας, τὸς θαυμασίας, ἀφελείας καὶ ἀμιμήτους.

Ὅλα αὐτὰ τὰ καλλιτεχνικά του προσόντα συνεχέντησαν περὶ τὸν εὐγενῆ ἦθοποιὸν τόσας συμπαιθείας καὶ ἐκτίμησιν παρὰ τῇ κοινωνίᾳ μας, ὥστε δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὅλοι θὰ σπεύσουν αὐριον εἰς τὴν τιμητικὴν του, διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνουν εἰς τὸ ἔργον του καὶ διὰ νὰ ἐκδηλώσουν τὸν θαυμασμόν των.

Φτερά στον άνεμο.

Η πολιτική.

Κι' αυτή την εβδομάδα τὰ ἴδια σὰν καὶ πρῶτα,
τοῦ Ταλαάτ μας μόνον ἐχάσαμε τὰ φῶτα
κ' ἐμάθαμεν ἀκόμα
πῶς στή φωτιά τοῦ Μπαμπαλή
εἶδ' ὁ Παντιάς με τὸν Ἄλῃ
«τὸ τῶν ὑδάτων... στόμα!»

Κι' αὐτὴ τὴν εβδομάδα τὰ ἴδια σὰν καὶ πρῶτα
κ' εἶναι τὰ τῆς ἡμέρας σπουδαία γεγονότα
πῶς Κρίσι δὲ θὰ διοῦμε ποτὲ Ὑπουργικὴ
καὶ πῶς θὰ μείνῃ ἡ ἴδια γνωστὴ πολιτικὴ.

Κι' αὐτὴ τὴν εβδομάδα σὰν πρῶτα καὶ πρωτίτερα
κι' ὁ Ταλαάτ πῆγε καλὰ καὶ ὁ Χαλήλ καλλίτερα
κι' ἂν πάγῃ κι' ἄλλος ὑπουργὸς καὶ κάθε φαφλατάς...
ὁ βιολιτζῆς κι' ἂν ἄλλαξε, δὲν ἄλλαξε ὁ χαβᾶς!

Ἀποκρηά.

Κ' ἔτσι λοιπὸν μᾶς ἔφθασες καὶ σὺ, Ἀποκρηά,
κ' ἔτσι τὴ λίγη γνώσῃ μας τὴν πέταξες μακρυνά
κι' ὄσοι πιστοὶ προσέλθετε μᾶς φώναξες, μαργιόλα,
καὶ στὴ φωνὴ σου λίγωσαν τὰ θηλυκά μας ὄλα.

Κ' ἐμεῖς τρελλοὶ γιὰ σένανε ξοδέψαμεν ἀλύπητα
καὶ καταγῆς χτυπήσαμε καὶ χτυπητὰ κι' ἀχτύπητα
καὶ μασκαράδες δώσαμε στὸ βρόντο τὰ ψιλὰ μας
καὶ γλέντισαν οἱ φίλοι μας, μὰ καὶ τὰ θηλυκά μας!..

— Βρὲ τ' εἶν' ὁ ἄνδρας, μάτια μου, αὐτὸς ὁ φουκαράς,
νὰ δίνῃ κι' ὅταν πρόκειται νὰ γίνῃ... μασκαράς!

Βουλή.

Στὸ Καρναβάλι κ' ἡ Βουλὴ θὰ κλείσῃ λένε πάλι,
ξεχωριστὴ λοιπὸν τιμὴ κι' αὐτὴ στὸ Καρναβάλι.
Ἄλλ' ἔχει καὶ τὴν ὄψιν τοῦ τὸ πρᾶγμα τὴν καλή...
Βουλὴ βλέπετε κι' Ἀποκρηά μᾶς ἔρχεται πολὺ!

Μὰ κάποιος μὲ παράπονο μᾶς γράφει καὶ ρωτᾷ:
«Ἀποκρηά χωρὶς Βουλὴ... τί πράγματα εἶν' αὐτά;»

Θαλασσώματα.

Οἱ μαλλιαροὶ ξεσπάθωσαν κι' οἱ καθαρευουσιάνοι
κι' οὔτε λιμένα θὲ νὰ βροῦν, ἀλλ' οὔτε καὶ λιμάνι.
Πελαγωμένοι θὰ κυττοῦν τὸ γλωσσικὸ ἀκρογιάλι,
μὲ *ηλεκρόπιον* οἱ μὲν, οἱ δὲ μὲ *κανοκιάλι*,
δίχως πιλότο οἱ μαλλιαροὶ, χωρὶς προωρέα οἱ ἄλλοι!

Καὶ ρέστα.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῆς σεβαστῆς Ὑγειο-
νομικῆς Ἀρχῆς ἐπὶ τῶν κάτωθι, ἀπὸν ὁμολογου-
μένως ἀποτελοῦσιν ἀλοχος διὰ τὴν καθαριότητα
τῆς Πόλεως μας καὶ... τῆς Καθαρευούσης!

«Χίλ' ἐννηακόσια ἑνδεκα, Γενάρη εἴκοσι κι' ἐννῆα
κι' οὐκ ἔχει ἀπ' τὴν ῥάχη μας ξεκόλλημα ἢ χειμωνιά».

Ἄλῃς. — Μίλα καλὰ Παντιά

Παντ. — Γιαγκίν, φωνάζει ὁ μπεξοῆς
γιαγκίν, γιαγκίν, φωτιά

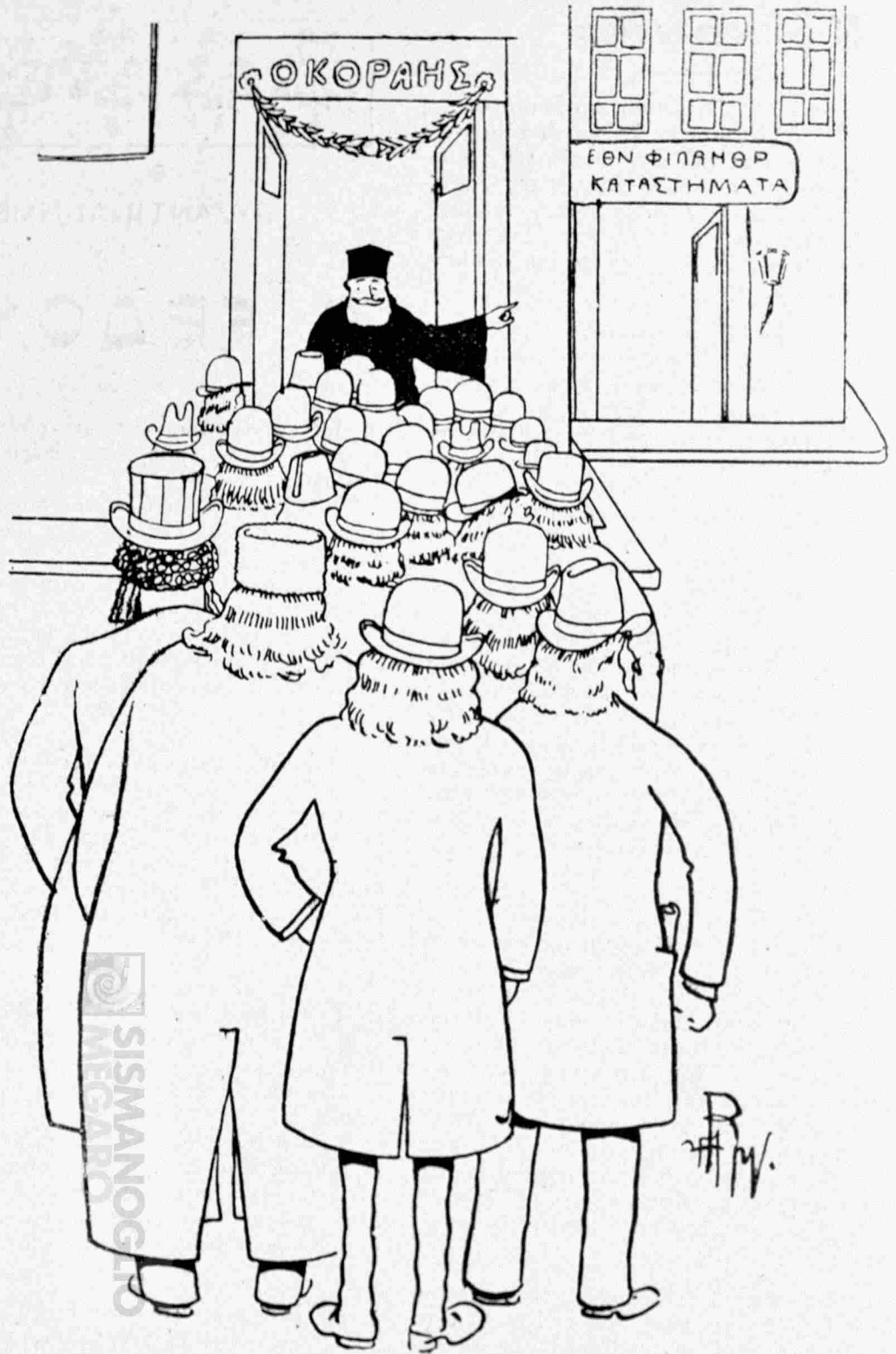
καὶ ἀνοίξε τὰ μάτια σου καὶ μόνος σου, σασκίνη,
ἀπ' τὸ θερμὸ γιατάκι σου σεργιάννα τὸ γιαγκίني.

— Κύριε Μεφιστόφελος! Δυλήσου μας! Στομάχι
τὸ λέν αὐτό· δὲν εἶναι ὀδοστρωτήρ...

Ἐχει καὶ ἡ σάτυρα...

«Ἐχει καὶ ἡ σάτυρα τὴν λεπτότητα καὶ τὸ ὕψος

Ἐνστατανὲ ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιον Μακροχωρίου.

— Ἐκεῖ! ἔκεῖ! κύριοι μαλλιαροὶ...

της», λέγει ἓνας σοφός. Καὶ εἰς στροφὰς ἀπιστεύ-
τως λεπτὰς καὶ γλαφυρὰς μᾶς δίδει ὁ Μεφιστοφε-
λῆς τὸ δειγμά:

Ἄλῃς. — Ἄς τὸ γιαγκίν τοῦ Μπαμπαλή
καὶ πὲς μου: τ' εἶν' οἱ μαλλιαροὶ;

Παντ. — Οὐκ οἶδα βαλαά, Ἄλῃ!
Μπουνλάρ ζεβζεκλερί...

Ἄλῃς. — Μπιζίμ κιμπί κι' αὐτοὶ εἶν' ἀντὰμ
γιόκσα μου σὰν κ' ἐσένα;

Παντ. — Αὐτοὶ μιλοῦν τουρλοῦ-τουρλοῦ
μὲ λόγια μπερδεμένα
καὶ λέν τὴν ῥίνα μύτη
καὶ τὴν οἰκία σπῆτι,
τὸν βασιλέα βασιλιά
καὶ τὴν μηλιά λέν μηλιά

καὶ χιτς ὀλμάσα δὲν τὸν λέν τὸν βασιλέα Κράλη
καὶ τὴν μηλιά ἐλμᾶ ἀγάτς, καφᾶ δὲ τὸ κεφάλι.

— Ἄ οἰμνι ἐκατάλαβα! εἶπ' ὁ Ἄλῃς γελῶν.

Παντ. — Μπουνλάρ ντεμὲκ μολόνουσι τὴν γλῶσσαν
[τῶν θεῶν!]

Βέβαια· ἔχει καὶ ἡ σάτυρα τὴν λεπτότητά της.
Μὲ τὴν διαφορὰν, Κύριε Σοφέ, ποῦ δὲν ἔχει καὶ
κανένα μπουκάλι κολώνια μαζύ της!...

Καὶ μ' ὄλον τοῦτο...

Καὶ μ' ὄλον τοῦτο ἡ Κυβέρνησις μας, μιμουμένη
τὸ ὑπουργεῖον Βενιζέλου, θὰ παρασημοφορήσῃ τοὺς
λογίους Ὀθωμανοὺς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν

κ. Μεφιστοφελικὸν διὰ τὴν ἑκτακτὸν ἐπίδοσίν του
εἰς τὴν Τουρκικὴν καὶ τὰς ἡρωϊκὰς προσπάθειας
του διὰ τὴν διάδοσιν τῆς γλώσσης ταύτης.

Ἔστερ' ἀπὸ τόσες νότες!...

Εἰς τὸ Ὑπουργικὸν σῶμα, γράφει ἡ «Τανίν»,
ἐπικρατεῖ πλήρης συμφωνία. Φυσικά· ἔστερ' ἀπὸ
τόσες νότες τοῦ Ριφᾶτ...

Factum.

— Βαρέθηκα, φίλε μου, τὴ ζωὴ· θέλω ν' αὐτο-
κτονήσω.

— Ἐ, τότε νὰ πᾶς ὑπάλληλος στὴν ἔταιρία τῶν
Ἀνατολ. Σιδηροδρόμων!

Ψέμματα ποῦ λέν!

«Ἄνθρωπος ἀγράμματος ξύλον ἀπελέκητον»,
λέγει ἡ παροιμία. Καὶ ὁμοῦς πελεκημένα καὶ ἀπε-
λέκητα κατήντησαν περιζήτητα.

Ψέμματα ποῦ λέν κ' οἱ παροιμίαι!...

Ἀναποδιές.

Νὰ σὲ λέν Δημήτριον Μ. Μελισσόπουλο Καθη-
γητὴ ἐν τῇ Ἐμπορικῇ Ρωσσοικῇ Σχολῇ καὶ νέσαι...
μόλις ἓνα μέτρο.

Ὁ ΔΕΛΤΑΣ

